

KOMMUNIST

Danmark for velfærd

Af Betty F. Carlsson

■ Kommune- og regionsvalget er overstået. Vinderne af valget har jublet, og nu er det op til vælgerne at fastholde de valgte på de mange velfærdsløfter, der blev givet i valgkampen og i de forskellige valgtester. For det er velfærdsforbedringer, der har været i fokus for vælgerne. Det gælder både i forhold til regionsvalget og til kommunevalget.

Regionerne

Nødtvunget måtte regeringen gå med til at suspendere den årlige, akkumulerende to procents nedskæring for sygehusenes vedkommende.

Men det hjælper ikke på de skader, der allerede er sket. Hele syge/sundhedsområdet trænger til økonomisk indsprøjtning med mere

personale fra gulv til operationsbord og genansættelse af

lægesekretærer, så lægerne kan passe det arbejde, de er

uddannet til. Presset på sygehusene for hurtig udskrivning, uanset om patienten er blevet rask eller ej, må stoppe. Det gælder også for de fødende kvinder. Den forringede kollektive trafik mellem kommunerne har også været kritiseret, og forbedringer er stærkt påkrævet.

Det er ikke nok for folketingets partier at takke og

lykønske. Det økonomiske hovedansvar for, at løfterne kan holdes, ligger i Folketinget, så de lokale partier må presse deres folketingspolitikere.

Kommunernes velfærd

Det var hverken skatteindeksættelser eller problemer med flygtninge, der havde vælgerens interesse. Det kom de partier, der har dette som hovedprioritet, til at føle. Ældreplejen, børneinstitutionernes normeringer, skolenedlæggelser, forholdene for elever og lærere, privatiseringer og uddannelsespladser var i fokus.

Det fokus skal fastholdes, og til det er de mange grupper i bevægelsen "Danmark for Velfærd" parat.

– Det er vores opgave at holde dem op på det, de sagde før valget, skriver bevægelsen i et brev til dem, der har underskrevet velfærdskravet. I brevet opfordrer de alle til at finde deres lokale "Danmark for Velfærd-gruppe" på Facebook, så man sammen med andre i sin by finder ud af, hvad man kan gøre.

Der er velfærdsgrupper i de fleste danske byer.

– Læs også lederen side 2

Gavepakken til erhvervslivet

Kommuner mister statsrefusion med den ny erhvervspakke

■ Regeringen har sammen med Dansk Folkeparti og De Radikale indgået en politisk aftale om en erhvervs- og iværksætterpakke.

Pakken kommer til at koste 14,7 milliarder for statskassen. Men så koster den også mange mistede penge for landets kommuner, da staten ikke mere vil refundere de udgifter, de pådutter kommunerne med lovgivningerne om såkaldt beskæftigelsesindsats, hvor statsrefusionen afskaffes og finansieringsansvaret fuldt ud overlades til kommunerne

Løber fra regningen

Som en del af besparelserne sker der nemlig, hvad regeringen har valgt at kalde en

'forenkling af den økonomiske styring af beskæftigelsesindsatsen'. Det betyder, at den nuværende styringsmodel for beskæftigelsesindsatsen skal være mere simpel, lyder det. For kommunerne betyder det, at statsrefusionen afskaffes, og at kommunerne nu hænger på regningen alene.

Staten refunderer i dag op til 50 pct. af kommunernes udgifter til aktivering i vejlednings-, opkvalificerings- og mentorforløb under et driftsloft. Refusionen varierer, alt efter hvornår i ledighedsforløbet den ledige bliver tilbudt en aktivering. Formålet med det er at få de arbejdsløse hurtigere i gang med aktivering, fordi kommunerne i så fald får penge.

Farvel til 50% refusion

Med ændringen ryger refusionen til driftsudgifter til aktivering for modtagere af dagpenge, kontant- og uddannelseshjælp, integrationsydelse (personer der ikke er omfattet af integrationsprogrammet), sygedagpenge, ledighedsydelse og revalidering.

Som altid skorter det ikke på store ord og fedt flæsk. Undskyldningen lyder denne gang, at regeringen vurderer, at kommunerne med den nye model kommer til at tænke mere i indsatser over for den enkelte borger, og at den ledige dermed også kommer hurtigt i job...

-bc

Læs inde i bladet

Asocial socialpolitik	side 2
Antikommunismens forskellige former	side 3
De fede lønninger	side 4
Uretten til førtidspension og økonomien	side 5
Offentligt socialt bedrageri m.m.	side 6
EU et gangstervælde, nyt fra EU	side 7
Den internationale kommunistiske bevægelse ..	side 8
Årets Nobel fredspris	side 9
Fagforbund slår ring om folkeskolen	side 10
Blev kurderne snydt igen i Irak	side 11
Kultur anmeldelser	side 12-13
Fra Verdensungdoms Festival	side 15
Katastrofen i Yemen	side 16

Leder

Medieflop uden virkning

Hvad både valget og de samtaler, der er mellem mennesker viste, er at hovedproblemerne for de fleste er den forringede velfærd. Det gælder sygehusene, hvor for lidt personale skal arbejde for meget og for stærkt, hvor lægerne skal efteruddannes til sekretærer, selvom der er lægemangel, hvor der er for langt til sygehusene, for dårlige transportmuligheder osv. Og det gælder de elendige forhold, der er for de ældre og det personale, der skal tage sig af dem. Det gælder nedlagte skoler, for mange i klasserne, for få lærere med for lang arbejdstid, for få pædagoger i børneinstitutionerne, og sådan kan man blive ved. Valget viste, at flertallet krævede ordentlig velfærd og gerne betaler skat til det.

Livet i osteklokken

Men den politik var ikke mediernes hovedinteresse. To lysende eksempler viste, at medierne lever i deres egen og politikernes osteklokke. DR havde igen arrangeret "Demokratiets dag". Det lykkedes at bruge hele aftenen uden at nævne problemerne i vor såkaldte sundhedssektor, som regionerne er sat til at administrere på statens dikterede økonomiske betingelser.

Angående kommunevalget interesserede kommende konstitueringer og borgmesterkæder langt mere end den politik, kommunalbestyrelserne skal føre. Et andet eksempel var en journalists forbløffede spørgsmål til Odenses genvalgte borgmester, om hvordan han dog havde turdet gå til valg på en politik om "den upopulære skatteforhøjelse", der skulle sikre mere velfærd til kommunens borgere. Skat er måske upopulær i osteklokken, men det er den ikke blandt flertallet af befolkningen, når bare den indkræves og går til den velfærd, vi ønsker.

Politik eller personer

Mediernes interesse i personer og konstellationer fremfor politikken har fået de opstillede partier til at spille med på den præmis. Ulidelige rækker af plakater med ukendte smilende eller alvorlige ansigter og "stem på mig" i stedet for stem på den politik, mit parti eller min liste går til valg på, har erobret det offentlige valgtema og dermed fjernet fokus fra det væsentlige. Det er ikke demokrati, det er afledningsmanøvrer. Og da slet ikke når folk ved og ledes ved, at de smilende ansigter ofte er til fals for gode tilbud og ben, når det kommer til konstitueringerne efter valget.

Og valgresultaterne rundt om i landet viste da også at vælgerne ikke lader sig forføre. Valgplakater er med til at præge stemningen i byerne om, at nu er der valg. Men når medier, med public service krav, bruger sendetid på at lade "professionelle" diskutere, hvem der laver de bedste, sjoveste, mest originale plakater af ansigterne, frem for den politik de repræsenterer, så er det gået for vidt.

Kommunisterne

Det lykkedes ikke fælleslisten Kommunisterne at opnå valg nogen steder. Det var heller ikke forventet. For arbejderpartier kræves der, at man er forankret i det lokale arbejde og i de lokale bevægelser.

Kommunisterne får ikke megen pressedækning. I hvert fald ikke positiv omtale, og det er ikke noget nyt. Netop derfor ligger der en stor opgave i det daglige arbejde lokalt for flertallets interesser og i vor troværdighed i det brede lokale arbejde.

Det arbejde vil fortsætte, og opgaverne bliver ikke mindre eller lettere, for kommunister er ikke til salg. Og vi træffer ikke beslutninger hen over hovedet på de mennesker, vi repræsenterer og selv er en del af.

Asocial socialpolitik

EU-Danmark med laveste fællesnævner

Af Lilli Rodeck

■ Før Bistandslovens indførelse 1. april 1976, var socialområdet splittet ud i 2 grene. Socialloven tog sig af mennesker uden evne til at underholde sig selv og af pensioner, hvorimod Sygekassen, som alle voksne forventedes at være medlem af, tog sig af sygemeldte og revalidering.

For at forenkle systemet nedlagde man sygekasserne, således at ydelserne blev betalt over skatten. Meningen var, at mennesker, som havde sociale problemer, kun skulle gå ind ad én dør. Det var også vigtigt for Bistandsloven at forhindre økonomisk deroute for mennesker med sociale problemer. Dengang var Danmark stolt over at have et system, som sikrede borgere med somatiske eller psykiatriske lidelser mod at miste alt.

Socialpolitisk afgrund

Men det var dengang.

Bistandsloven kom i et økonomisk opsving, så samfundet følte, der var råd til at tage sig af samfundets svageste. Flere økonomiske kriser efter ser socialpolitikken helt anderledes ud.

Alvorligt syge ender ofte på kontanthjælp, hvilket medfører, at hvis de er gift, må husstanden klare sig med én indtægt. Men som vort samfund er indrettet, er det yderst svært at klare alle udgifter i en husholdning med kun én indtægt. Sygdom er i dag den mest tungtvejende grund til, at huse ryger på tvangsauktion. Nu gælder det ikke mere om at sikre syge borgeres levestandard.

Den samme udvikling har arbejdsløse været udsat for. I slut 70'erne kunne arbejdsløse forvente dagpenge nær 90% af den løn, de havde haft og ubegrænset dagpengeperiode, fordi aktivering talte som arbejdstid. I dag skal arbejdsløse være heldige for at kunne oppebære ca. 60%, samtidig med at perioden med dagpenge er sænket til 2 år.

Regler for arbejdsløshedsdagpenge er nu så ringe, at flere A-kasser taler om at ophøre med at administrere loven. Desuden er det nu sådan, at de fleste taber penge på at betale til a-kasse.

Empati eftersøges

Vi er lige nu i et økonomisk opsving; men desværre smitter det ikke af på socialområdet. Det er ret så tåbeligt, for de mennesker, som er gledet ned ad den sociale rangstige, får rigtig svært ved at få arbejde. Mennesker, som må vende hver en krone, ender med at være dårligt klædt og have dårlige tænder. De fremtræder ikke robuste, hvilket

er en egenskab, som arbejdsgiverne forventer.

Den forringede sociallovgivning passer ind i EU's ønske om en social dimension. Hvor skiftende regeringer har løjet og fortalt, at EU ville tilpasse sig til vor sociale lovgivning, har historien vist, at EU retter sig ind efter mindste fællesnævner. Det er ret så ubegavet, da nemlig et godt velfærdssamfund skaber god vækst, både i produktion, BNP og serviceerhverv.

Men desværre får vi igen og igen regeringer, som bygger deres socialpolitik på troen om, at syge og arbejdsløse bare er downe og skal have pisk for at komme ud på det arbejdsmarked, som ikke ønsker dem, og som helbredet ikke kan klare.

Stil krav

Vi kommunister kræver, at dagpengesatsen følger lønudviklingen.

Vi kræver, at sygdom respekteres, og at revalidering indføres igen, så de mennesker, som faldt ud af samfundet, kan finde en vej tilbage.

Vi kræver, at Danmark ikke følger EU, men genoptager tanken bag Bistandsloven af 1. april 1976. Dengang havde de skiftende danske regeringer ambitioner, modsat regeringernes manglende mod til at følge den viden, som viste, at et land med en god og fremsynet socialpolitik ofte vil være et land uden social uro.

KOMMUNIST

26. årgang

Udgivet af Kommunistisk Parti i Danmark
Frederikssundsvej 82
2400 København NV

Telefon 38 88 28 33
Bankkonto 5322 0311328

www.kommunisterne.dk
E-mail: kpid@kommunisterne.dk

Ansvarlig overfor presseloven:
Betty Frydensbjerg Carlsson

Redaktion:
Frederikssundsvej 82
2400 København NV

Telefon 38 16 28 33

ISSN 0906-544X

Abonnement:
Halvårs 175,- kr.
Helårs 325,- kr.
Løssalg: 20,- kr.

Redigering af december-nummeret er afsluttet 24. november. Afleveret til Bladkompagniet den 28. november.

Deadline til januar-nummeret er den 14. december. Afleveres til Bladkompagniet den 2. januar 2018.

Sats: Karen Hedegaard
Tryk: Kailow Graphic

Hjemmeside:

www.kommunist.dk

Antikommunismens forskellige former

Man kan ikke lave revolution med hvide handsker

Af Arne Cheller,
Kommunistisk Parti
i Danmark

at de har ændret de politiske programmer, som det er sket i Enhedslisten. Det bekræfter, at de ser programmernes henvisning til socialisme og omvæltning af kapitalismen som en trussel mod deres egne politiske ideer.

Dermed anerkender de betydningen af et revolutionært parti med et revolutionært program – blot på en anden måde, end de måske havde tænkt sig.

De, der opgiver deres socialistiske principper, har foretaget en tilpasning til den eksisterende magt i samfundet, og de præsenterer det som en "realistisk" politik.

Oftest hævder de, at det oprindelige socialistiske udgangspunkt eller partiets program er forældet. Det sker altid uden at forklare hvorfor. De siger, at det handler om en ændret "sprogbrug", og at det ikke er en virkelig ændring af deres politik.

I det hele taget er det kendetegnende for alle reformationer, at de tilpasses til den herskende magt – lige fra kristendommens tilpasning til det romerske slavesamfund til "venstrefløjens" accept af kapitalismen. De bliver præsenteret som en fortsættelse af den hidtidige linje snarere end et opgør med den oprindelige revolutionære politik for et nyt samfund.

Den "nødvendige" politik

Det ideologiske kollaps i arbejderbevægelsen betyder også, at når de socialdemokratiske partier har regeringsmagten, bliver politikken baseret på at administrere kapitalismen. Kapitalismen er i en uafbrudt krise. Det fører til, at de udfører kapitalisternes beskidte arbejde med angreb på arbejderklassen og unge som ældre. Denne linje har ført til krise og valgnederlag i mange lande: Tyskland, Frankrig, Italien, Norge og Danmark.

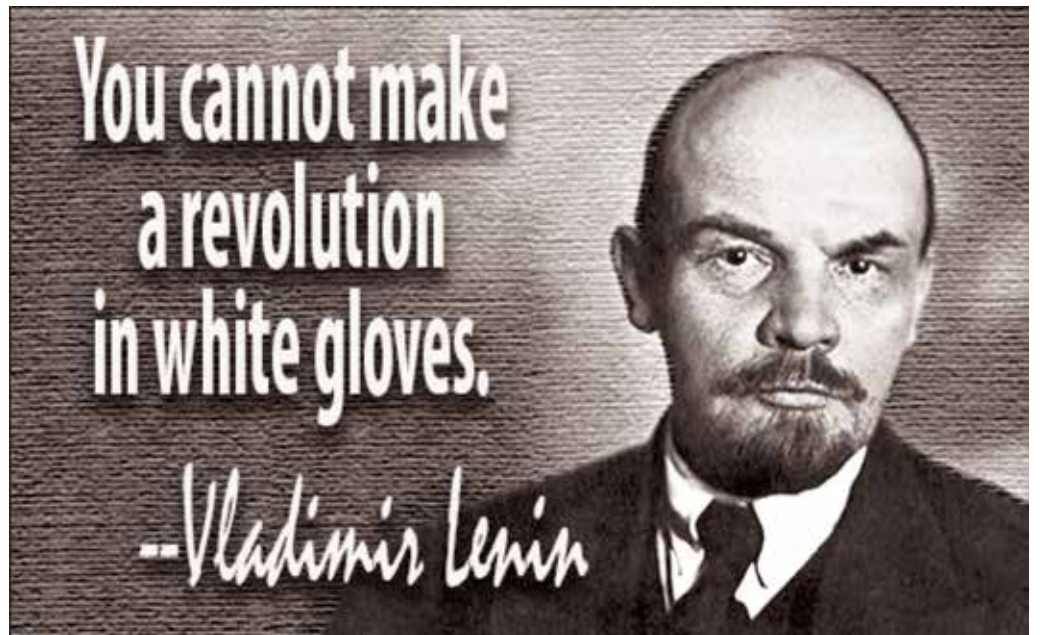
Den 11. november blev der i København afholdt en solidaritetsfest arrangeret af Kommunistisk Parti i Danmark og Kommunistisk Parti. Den blev afholdt for at markere 100 års dagen for den socialistiske Oktoberrevolution. Denne manifestation tiltrak over 200 mennesker, der alle var med til at gøre mødet til en kraftig "reminder" om, at når vi står sammen, kan vi også udrette noget, der giver optimisme og muligheder for videre fremstød.

I tiden op til 100 års dagen var vi vidne til det ene angreb efter det andet på Oktoberrevolutionen og Sovjetunionen. De kom både fra de reaktionære kræfter og også fra mennesker, som betegner sig selv som progressive, ja endda som socialister.

De reformerte

Det er kendetegnende for disse politikere og meningsdannere, at mange af dem har haft deres ungdom i DKP og DKU. Deres ændrede holdninger skyldes ikke så meget nye ideologiske overvejelser, som det skyldes, at de ønsker at "befri" toppen af det kapitalistiske magtapparat for de forhindringer, der ligger i vejen for en tilpasning til kapitalismen og dens politik.

Det er en kendsgerning,

I diskussionerne om ideologier og programmer nævnes det ofte, at verden har forandret sig, og at Sovjetunionens sammenbrud og globaliseringen har forældet de klassiske ideologier om socialisme og kommunisme. Ideologier er noget, som man henregner til 60'erne og 70'erne.

Nogle går endda så langt som at mene, at socialismen kun var aktuel på Marx' tid. Dengang arbejdere var arbejdere og var ufaglærte og gik i blå overalls. At denne beskrivelse ikke passer overens med, hvordan verden faktisk så ud på Marx' tid, og at det heller ikke var, hvad Marx sagde, er ikke noget, man går så højt op i.

Gamle "nyskabelser"

Sådanne argumenter følges sjældent op af reelle analyser. Ofte opremses en række teknologiske og geopolitiske "nyskabelser" og forandringer, som om det var argument nok for en så vidtgående påstand, som at ideologierne er forældede.

Når man ikke længere tror på socialisme/kommunisme som et alternativ til kapitalismen, vil man søge kompromiserne og acceptere

nedskæringer, privatiseringer, bankpakker, EU's finanspagt, NATO's krigspolitik o.a. ud fra argumentet om, at "vi er alle i samme båd", og at nedskæringer og lønnedgang er en samfundsnødvendighed.

De såkaldte "nye" ideer, der præger den "røde" gruppe i Folketinget og "opgøret" med socialismen og deres tilpasning til den "nye situation" er i virkeligheden sjældent særlige nye. Ofte kan de spores tilbage til gamle ideologier i ny indpakning.

Marxismen/leninismen er fremtiden

Uden et ideologisk støttepunkt (marxismen/leninismen) til at forstå verdens tildragelser bliver man kastet viljeløst rundt af begivenhedernes gang.

Det manglende ideologiske holdepunkt har ført til mere og mere overfladiske analyser, hvilken igen fører til, at mange progressive baserer deres politik på borgerlige analyser og nyheder. Eksempler er der mange af, f.eks. at man accepterer myten om "ældrebryden" og godkendelse af imperialismens krige.

En klar videnskabelig

ideologi kunne have givet de nødvendige analyseredskaber til at stå imod den herskende klasses propaganda.

Verden er i forandring

Selvfølgelig har verden forandret sig siden 70'erne. Verden forandrer sig hele tiden. Derfor er opgaven at skille skidt fra kanel og analysere, hvor dybt disse forandringer går og hvilken betydning de har for den grundlæggende analyse af verden i dag.

Sandheden er, at forandringerne i verden i de sidste 25 år, eller for den sag skyld i de sidste 200 år, ikke har forældet den videnskabelige socialisme. Tværtimod har de bekræftet de grundlæggende analyser.

På Marx' tid var det kun en mindre del af verden, der var kapitalistisk, hovedsageligt koncentreret i Vesteuropa og Nordamerika. I dag har kapitalismen spredt sig til alle dele af verden og skabt et tæt integreret verdensmarked med færre og færre monopolistiske selskaber. Det var den udvikling, som Marx og Engel forudså og skrev om i Det Kommunistiske Manifest.

De fede lønninger

Ingen smalle steder i kommunerne og KL

Af Betty Carlsson

■ Skandalerne om afsindige lønforhold for ledende embedsmænd og konsulenter har afsløret, at pengene sidder løst i Kommunernes Landsforening. Det gælder dog ikke, når der skal forhandles løn for de vigtige ansatte. De, der sørger for, at vores samfund fungerer og vigtige opgaver bliver udført.

Endnu en skandale

Nu er endnu en penge-skandale

dale kommet for dagens lys: Fem borgmestre får 43.070 kr. pr. møde i Kommunernes Landsforening (KL).

Borgmestrene er nemlig udpeget af deres politiske kolleger til at være formænd for fem såkaldte kommune-kontakttråd, KKR, der hører under KL.

Kontakttrådene holder op til fem møder om året af to til tre timers varighed, fremgår det af KL's hjemmeside. Det giver 43.070 kr. per møde til borgmestrene. Hver af de fem

borgmestre indkasserer – ud over deres faste løn – 215.348 skattekrone om året for at lede ganske få møder – og møder uden såkaldt bestyrelsesansvar.

Ikke reelt bestyrelsesansvar

KKR har til opgave at 'fremme de fælleskommunale interesser' i regionale spørgsmål blandt andet inden for sundhed, infrastruktur og integration. Der følger dog ikke reelt bestyrelsesansvar med

de mange skattekrone, så borgmestrene kan ikke stilles personligt til ansvar.

KL ser dog intet problem i vederlagene.

– Det er nogle tunge poster. Der er måske kun fem møder om året, men det er vigtigt, at der er samarbejde mellem kommunerne for at levere den bedste service til borgerne, siger sekretariatschef Solvejg Jakobsen og fortsætter: Formændene får et vederlag fra KL, fordi de tager et særligt ansvar ud over det, som den enkelte borgmester har.

Protesterer

Det har fået DF's Kultur- og fritidsborgmester Carl C. Ebbesen, København og Enhedslistens rådmand for Ældre og Handicap-forvaltningen i Odense, Brian Skov Nielsen til at kræve honoraret nedsat. Han er medlem af KKR Syddanmark og synes ikke, at 43.000 kr. 'står mål med opgaverne'.

– For almindelige mennesker er det over en månedsløn, hvor man har arbejdet 37 timer om ugen. Det er der i hvert fald ikke brugt på at forberede et KKR-møde, siger Brian Skov Nielsen og fortsætter:

– Hele forberedelsen bliver lavet af embedsfolk fra KL og i kommunerne. Sagerne er klappet af på forhånd og bliver enstemmigt vedtaget uden politisk debat.

Hytter hinanden

At det er attraktivt med et højere administrativt job i det offentlige ses også i, hvordan nye ansættelser i kommunerne fordeler sig. Det er bestemt ikke de varme eller barkedede hænder, der ansættes.

På 10 år er ansættelser af chef- og specialkonsulenter steget med 273%, journalister med 170%. Til gengæld er der nu 14% færre pædagogisk personale og 6% færre skolelærere ansat. Der er ingen tvivl om, at et massivt flertal i befolkningen vil støtte, at det var omvendt.

Nærværende blad ønsker de offentligt ansatte arbejderes fagforeninger tillykke med de mange gode argumenter for et kommende overenskomstresultat med et anstændigt løft i løn- og arbejdsforhold, som de mange skandaler har givet dem på hånden.

Opbakningen fra befolkningen skal nok være der.

Faktaboks

Udviklingen i antallet af kommunalt ansatte fordelt på overenskomstområde, 2006–2016

Antal	2006	2016	Udviklingen i % 2006-16
Akademikere	10.204	16.145	58%
Lærere	59.555	55.804	– 6%
Pædagogisk personale	48.666	41.971	–14%
Social- og sundhedspersonale	64.987	73.684	13%
Journalister	91	246	170%
Chef- og specialkonsulenter*	-	2.369	273%
Kommunalt i alt	351.833	398.500	13%

Note: * Blev først en defineret kategori ved overenskomsten i 2008

Kilde: Kommunernes og Regionernes løndatakontor, LOPAKS & SIRKA

Stop udhuling af dagpengene

3F og FOA kræver løft i arbejdsløshedsdagpengene

■ I løbet af de sidste godt 20 år er gabet mellem dagpenge og lønudviklingen blevet over 10 procent større. Det viser en analyse, som LO har lavet.

– Smertegrænsen for, hvor lavt man kan sænke dagpengesatsen, er nået, og den velfungerende danske model er truet, hvis der skæres yderligere i dagpengene, siger formand for FOA, Dennis Kristensen.

Analysen viser samtidig, at dagpengenes dækning i forhold til en LO-medarbejders løn vil falde med yderligere 10 procent frem mod 2025.

Dagpengeniveauet skal hæves

Derfor opfordrer FOA sammen med 3F nu politikerne til at sikre tryghed i dagpengesystemet ved at sætte penge af på finansloven for 2018 til et løft i dagpengeniveauet på en procent her og nu og yderligere investeringer fremover.

Foringelsen af dagpengesatsen risikerer at føre til en voldsom forringelse af hele den danske flexicurity-model, hvor lønmodtagerne har korte opsigelsesfrister for til gengæld at have et fintmasket sikkerhedsnet i form af dagpengesystemet, hvis man

mister sit job, mener Dennis Kristensen.

– Lønmodtagere i andre lande har længere opsigelsesvarsler og økonomisk kompensation ved afskedigelser. Her ligger regningen ved økonomiske omstillinger i højere grad hos virksomhederne frem for i fællesskabet, siger han.

Danskerne vil have mere tryghed

Spørger man danskerne, er der skåret nok i dagpengene.

I en undersøgelse fra You Gov svarer over halvdelen af de adspurgte danskere, at de synes dårligt om, at udhul-

gen af dagpengenes værdi vil fortsætte. Kun 14 procent synes godt om udviklingen.

– Politikerne gambler med det danske dagpengesystem under påskud af, at det skal

kunne betale sig at arbejde. Men det kan det i forvejen, og Danmark er de bedste i Europa til at få ledige hurtigt i job igen, påpeger Dennis Kristensen i en pressemeddelelse. -bc

Uretten for førtidspension

Forudser eksplosion i antallet af invaliderede nedslidte

Af Betty Carlsson

■ De planlagte stigninger i pensionsalderen forventes at invalidere tusindvis af danskere. Det betyder, at en fjerdedel af de 36-årige vil være så nedslidte, at de ender på førtidspension.

Det viser Finansministeriets egne beregninger. Den fjerdedel kan se frem til ødelagte knæ, nedslidte hænder eller anden invaliderende sygdom, som gør det umuligt for dem at blive ved med at arbejde til folkepensionen.

Men om de så kan se frem til at slutte arbejdslivet på førtidspension, er et spørgsmål, hvis ikke den nuværende førte politik overfor kronisk syge, nedslidte og arbejdsskadede ændres.

For syg til hjælp

Formand for Dansk Socialrådgiverforening, Majbritt Berlau, forklarer, at reglerne for førtidspension er meget stramme.

Det kan bekræftes, og de mange skandaløse sager med afslag, der har rystet vort samfund, kan bekræftes med følgende afskrift af afslag til en arbejdsskaded kronisk syg:

"Jobcentret træffer hermed afgørelse om, at dine sygedagpenge ophører pr. 10. november 2017, da din helbredstilstand lægeligt set skønnes at være stationær, og at du efter en individuel, konkret vurdering af din arbejdssevne ikke skønnes at være berettiget til revalidering, ressourceforløb, fleksjob eller førtidspension. Tilstanden er behandlingsresistent." (?)

Skandaløse forlig

Baggrunden for den voldsomme vækst i antallet af ansøgere til, og afslag på førtidspension er tilbage-trækningsreformen, som Lars Løkke-regeringen vedtog i 2011 sammen med Radikale Venstre og Dansk Folkeparti, og som den socialdemokratiske Helle Thorning-regering, med Mette Frederiksen som arbejdsminister, støttede og videreførte.

Med reformen vil pensionsalderen følge levealderen, og da danskerne i gennemsnit bliver ældre, skal de også senere på pension. Men der var ikke tænkt på, at der er stor forskel i danskernes arbejdsbetingelser, og at efterlønsordningen var blevet smadret. Samtidig vedtoges førtidspensionsreformen, der med minister Mette Frederiksens ord skulle stoppe for "bare at parkere folk på førtidspension". Konsekvensen er parkering uden hverken førtidspension eller sygedagpenge.

Uhyggelig udvikling

Ellen Lykkegaard, socialpolitisk ansvarlig i 3F, siger

til Fagbladet, at tallene peger på en "uhyggelig udvikling" i det danske arbejdsmarked.

– Tallene bekræfter, hvad vi frygter. De unge kan se frem til at blive slidt ned af alt for mange år på arbejdsmarkedet. Det kræver en gevaldig forbedring af arbejdsmiljøet, hvis det skal lykkes nogle generationer at arbejde så længe, siger Ellen Lykkegaard. Hun mener ikke, at pensionsalderen skal stige over de 68 år, som allerede er formelt vedtaget.

– Det er rigeligt højt for mennesker med et slidsomt arbejde. Stigninger rammer ufaglærte og faglærte. Dem med de hårdeste job. De bliver slidt i stykker af det her, siger hun.

Genindfør livsvigtig rettighed

Kommunistisk Parti i Danmark mener, at tallene i den grad peger på, at retten til førtidspensionering omgående skal genindføres for handicappede, kronisk syge, invaliderede og nedslidte. Uanset hvilken alder adgangen til folkepension ender på. Alt andet er uacceptabelt, umenneskeligt og uværdigt.

Danskerne siger nej

■ Der er massiv opbakning til 3F's kampagne mod højere pensionsalder. Faktisk vælter det ind med digitale underskrifter, oplyser 3F på deres hjemmeside, hvor man kan give sin underskrift.

Alligevel tror mange danskere, at de kan trække sig tilbage fra jobbet tidligere, end de reelt har mulighed for. Det viser en ny

undersøgelse ifølge Avisen.dk.

Hvis du er 30 år eller derunder, kan du først få folkepension, når du fylder 73 år. Det kommer bag på rigtig mange, viser undersøgelsen, som er foretaget af YouGov blandt 1.049 danskere.

Blandt de unge forventer 83 procent en lavere pensionsalder end de 73 år, der

ifølge de officielle prognoser bliver folkepensionsalderen, når de engang skal på pension.

Blandt de 30-40 årige skyder 82 procent for lavt. Og selv blandt de 50-60 årige, der nærmer sig pensionsalderen, tror 34 procent, at de kan gå tidligere på pension, end de egentlig kan.

ØKONOMI

Af Bo Møller

Frokosttid

Moderniseringsstyrelsen – den besynderlige instans under Finansministeriet, der bestemt ikke har noget med moderniseringer at gøre – er fremkommet med sin ide om, at de statsansattes betalte frokostpause skal fjernes.

Dansk Arbejdsgiverforening – der ikke rigtig har noget med sagen at gøre – har klappet voldsomt i hænderne. Hvis man får de statsansatte og ansatte i kommuner og regioner til at arbejde 2½ time mere om ugen, så kan man jo fyre ca. 46.000 i det offentlige. De kan så blive ansat i det private eller måske endnu bedre være med til at fungere som løntrykkere, sådan at de private firmaers profit kan stige.

Hvorfor den betalte frokost?

For det første kan man godt påstå, at frokostpausen er betalt af arbejdsgiverne, altså staten. Men så skal man samtidig huske på, at de statsansatte (ligesom de kommunalt og regionalt ansatte, der sikkert får kniven næste gang) helt generelt får en lavere løn end ansatte i det private med samme arbejdsfunktion.

Samtidig skal man huske, at frokostpausen ikke bare er en pause. Faktisk er systemet sådan, at man kun kan holde pausen, hvis arbejdet tillader det. Man skal stå til rådighed under hele pausen, så sker der et eller andet, kan man blive tilkaldt. Arbejdsfrokoster, hvor man både spiser, men også afholder et måske vigtigt møde, skal heller ikke glemmes.

Hertil kommer, at der under frokostpauserne i kantinen selvfølgelig bliver snakket om fodbold og familie, men i stort omfang også om rent faglige sager. En pæn del af den erfaringsudveksling og vidensdeling foregår faktisk i frokostpauserne.

Hvad sker der uden pauserne?

Det ved ingen, men man kan jo forestille sig flere ting:

Er man med toget fra København til Aalborg, så vil man kunne risikere, at toget pludselig stopper i en halv time, for nu skal togføreren holde sin pause og spise sin mad.

Er man en dansk soldat i krig et eller andet sted, så kan resultatet selvfølgelig blive, at soldaten lige må forlade fronten i en halv time, for nu skal der spises og ikke skydes.

For andre faggrupper kan resultatet blive, at vigtige møder og forhandlinger må afbrydes, mens spegepølsen og ostemaden fortæres.

Samlet bliver det en rigtig skidt løsning for produktiviteten i det offentlige!

Hvad gør fagbevægelsen?

Desværre alt for lidt. Formanden for de offentligt ansatte økonomer, jurister mv. har i en kronik i Politiken skrevet, at hun håber, at 'regeringen i overenskomstforhandlingerne vil huske på, at prisen for at fjerne frokostpausen kan være demotiverede og måske ligefrem vrede medarbejdere'.

Ja, selvfølgelig bliver medarbejderne da vrede! I forvejen har de statsansatte været udsat for flere angreb. For mange akademikere i staten skal allerede nu arbejde 60 timer ekstra om året uden lønkomensation. Den gennem mange år opnåede ret til at holde fri juleaftensdag, nytårsaftensdag og grundlovsdag er nu fjernet mange steder – igen uden lønkomensation. Og skal de statsansatte nu arbejde 2½ time ekstra om ugen uden lønkomensation for at betale frokostpausen, så skaber det ikke kun vrede.

Vi må derfor håbe på og arbejde for, at det ikke kun er vrede medarbejdere, der bliver resultatet, men medarbejdere, der sammen med deres faglige organisationer går til kamp mod disse uhyrlige forringelser. Sker det ikke, så vil vreden blandt medarbejderne ikke kun rette sig mod arbejdsgiverne, men også mod de for slappe faglige organisationer! For ikke så mange år siden var det utænkeligt, at man fik arbejdstiden sat op i stedet for ned. Sker det nu på det offentlige område, så er der all mulig grund til ikke kun at skrive kronikker i aviserne, men til at gå i faglig kamp.

Offentligt socialt bedrageri

Kommune inddrog 156 borgeres sygedagpenge på ulovlig vis

Af Allan Nielsen

■ Hvis en ganske almindelig borger modtager sygedagpenge fra det offentlige på uberettiget vis, vil den pågældende blive frataget dagpengeretten med øjeblikkelig virkning, hvis det bliver opdaget. Er der tale om, at borgeren har handlet bevidst med viden herom, vil den pågældende også blive trukket med tilbagevirkende kraft og endda risikere en dom for socialt bedrageri.

”Sjusk” og ”næse”

Hvis en folkevalgt politisk ledelse – et byråd eller stående udvalg – i samarbejde med ledende og højtuddannede embedsmænd i bevidst og velovervejede spareiver udliticerer dele af den offentlige velfærdsservice til private virksomheder, som behandler borgerne på ulovlig vis, kan der gå måneder, før borgerne får deres retmæssige velfærdsservice genoprettet.

Sagen vil almindelig vis, hvis den overhovedet kommer til offentlighedens kendskab, blive omtalt som en sag om ”sjusk” og ende med tildeling af en såkaldt ”næse” i form af kritik fra en minister eller et pålæg fra en tilsynsinstans om at få tingene revurderet eller bragt i orden.

Grotesk sag

Et grotesk eksempel på en sådan sag udspiller sig i Ringkøbing-Skjern Kommune, hvor det i sommer blev afsløret, at en hel del sager om sygedag-

Nej, der er sandelig ikke lighed for loven

penge skulle revurderes, fordi der var tale om forkerte afgørelser, der resulterede i, at 38 borgere i strid med loven blev frataget deres dagpenge.

Bag fadæsen stod det private firma SocialtFagligt Fokus, som kommunen havde hyret til at tage sig af dagpengesager, hvor to konsulenter afgjorde sagerne, selv om det kun er kommunens faste

medarbejdere, der må skrive under på afgørelserne.

”Travl hverdag”

Siden har det ifølge dagbladet BT vist sig, at yderligere 118 sager også er håndteret i strid med reglerne, selvom der var tale om sager, hvor borgeren selv har raskmeldt sig.

Hermed er antallet af ulovligt behandlede sager

roget op på hele 156.

Ifølge nyhedsbrevet dknyt.dk har kommunens fagchef Kim U. Christensen ved sagens fremkomst erklæret, at ”det er sket i en travl dagligdag, og vi kan kun sige, at vi er utrolig ærgerlige over situationen. Der er sket en fejl, og derfor har det også førsteprioritet at få rettet op på fejlen.”

Gav fed bonus

Tilbage står imidlertid den kendsgerning, at kommunen har opnået bonusser på næsten 300.000 kr. for at fjerne borgere fra sygedagpenge. Det private konsulentfirma SocialtFagligt Fokus scorede i følge Dagbladet Ringkøbing-Skjern hele 800.000 kr. i bonus udover det aftalte honorar på 1,8 mio. kr. Og det lykkedes derudover kommunen at mindske antallet af sygedagpengesager med en god tredjedel, hvilket gav kommunen en nettobesparelse på 8,8 mio. kr. i 2016.

Burde have en bøde

Sagen vækker harme hos Enhedslistens beskæftigelsespolitiske ordfører Finn Sørensen, der til BT udtaler:

– Kommunen burde have en kæmpe bøde for ulovligt at fratage syge mennesker deres forsørgelse. Det kan ikke være rigtigt, at kommunen bare kan begå så grove fejl og slippe med at betale penge tilbage. Borgerne har altså lidt afsavn i den tid, de ikke har fået deres sygedagpenge. Det bør også kompenseres. Men jeg har desværre ikke noget lovgivning at tvinge dem med.

Han mener desuden, at kommunen skal kræve bonusen på 800.000 kr. tilbage fra SocialtFagligt Fokus og mener, at kommunerne bør holde sig langt væk fra at inddrage private aktører i sager, der handler om borgernes forsørgelsesgrundlag.

Blåt flertal i KL afviste kulegravning af ’møgsag’

■ At to stjålne computere kun gav en advarsel, og hvad KL-direktør Kristian Wendelboe og ledsager overhovedet skulle i Rio, fylder godt i et oppisket kølvand efter TV2-dokumentaren: ’En rigtig møgsag – frås i Kommunernes Landsforening’.

Det drejede sig om ekstravagant udgiftspraksis i forbindelse med Folkemødet, indkøb af urimeligt dyre kug-

lepenne, politianmeldelse fra KL’s side af en ’tidligere højtstående medarbejder’, et dyrt parløb med et advokatfirma, samt påstået juridisk bistand fra KL til folketingsmedlem Carl Holst (V).

Forslag om kulegravning

Men et flertal bestående af de ni borgerlige borgmestre og viceborgmestre i KL’s bestyrelse har blokeret for en

uvildig revisions-undersøgelse af overforbrug og mistanke om ulovlige forhold i kommunernes brancheorganisation. Det bekræfter KL-formand Martin Damm (V). Allerede på et bestyrelsesmøde i september foreslog de socialdemokratiske borgmestre i KL’s bestyrelse – med opbakning fra SF og Enhedslisten – at et uvildigt revisionsfirma skulle kulegrave de forhold,

som også TV2 har bragt frem. Forslaget kom til afstemning, men faldt altså med stemmerne ni mod otte.

Imod stemte KL-formand Martin Damm (V) og de øvrige bestyrelsesmedlemmer fra Venstre, Konservative, Dansk Folkeparti – samt det daværende radikale medlem; den tidligere beskæftigelsesborgmester i København, Anna Mee Allerslev, radikale.

Håb forude?

Efter det nyligt overståede kommunevalg ser billedet imidlertid anderledes ud, så i hvert fald efter 1. januar skulle der være mulighed for at komme i gang med at få ryddet op i overforbruget og de andre pinlige ”møgsager” i KL.

-alni

EU er et gangstervælde

Som statsminister gjorde han Luxembourg til et skatteparadis for den globale finanssektor og de multinationale selskaber. Nu fører han den samme politik i EU. Åbenhed og demokrati må vige for lyssky skatteoptimering.

Af Kim Holm

■ EU er styret af korrupte politikere, lobbyister og kapitalen. EU er nærmest et parallelsamfund, hvor et pseudodemokrati i praksis er underordnet den dominerende kapitalmagt. I stedet for det samarbejde vi drømte om, har landene i Europa kastet sig ud i en indbildt konkurrence for at berige sig på naboernes bekostning.

Konsekvenserne er katastrofale og øger de negative tendenser, vi ser i de respektive lande. Ethvert beslutningsrum i Paris, Berlin eller i Bruxelles, er blevet et sted for finansiel tuskhandel, hvor de store koncerner, banker og forsikringselskaberne og deres repræsentanter er blevet det offentlige foretrukne partnere.

Juncker med dobbeltansigtet

EU er et klassesystem, lavet af det europæiske borgerskab (de besiddende) med det formål at tjene de besiddendes interesser og bekæmpe arbejderklassen. Social dumping, skatteflugt og massearbejdsløshed er afgørende vigtige for monopolernes indbyrdes kamp om profit. Koncernerne bestemmer de politiske spilleregler i EU, og Jean-Claude Juncker er netop dobbeltansigtet, de multinationale virksomheder behøver i narrespillet om "det demokratiske EU".

EU's "magtesløshed, handlingslammelse og ligegyldighed" gælder ikke de private monopoler. Jean-Claude Juncker er en mester i at bygge alliancer. Han kræmmer og smisker med alle politiske skygger, både socialisterne og det borgerlige højre. Det er en skuffelse, at "venstresiden" er på politisk "faneflugt" og faktisk laver en ren højrepolitik. Der er åbnet for social dumping og der bliver ikke åbnet for en mere social retfærdighed. Skattekonkurrencen er en af de vigtigste drivkræfter i

"fællesmarkedet" og de offentlige budgetter "tørre" ind. EU er et organiseret "kleptomani", der er baseret på juridiske kæmpe fejl. Et korrupt system, hvor der ikke er nogen, der tager det politiske ansvar.

Mister 100 milliarder i skat

Jean-Claude Juncker er arkitekten bag virksomhedernes mulighed for skatteflugt, og selv om de store revisionsrådgivningselskaber ikke var af den opfattelse, at der var brug for yderligere hjælp, skulle det sikres.

Jean-Claude Juncker's metode går ud på at "vide det man ikke skal vide". Der er ingen gennemsigtighed. Kontrolsystemerne er proforma og resultatet er, at EU-landene hvert år mister 1000 milliarder euro i skatteindtægter. Det har store konsekvenser for velfærdens ydelser i de enkelte lande.

EU står for en uretfærdig økonomi og EU's indbyggere har fået nedsat deres

levestandard. EU er "et selvmorderisk kapløb mod stadigt lavere skatter til de rige og store selskaber", og deres rigdom skabes ud fra tyveri.

Bog af parlamentsmedlem

Ovenstående er "taget" fra Friheten, det norske kommunistiske partis avis, og er en bog anmeldelse af Bjarne H. Johansen af en bog, skrevet af Eva Joly: "Ulv i fåreklæder". Hun er medlem af EU-parlamentet, valgt i Frankrig og sidder i den grønne gruppe.

Det kan være overraskende, at en EU-tilhænger skriver så sandfærdigt om EU. Hun er en person, der stadig er tro mod sin ungdoms drøm om et socialt og velfungerende Europa, grundlagt på demokrati, solidaritet og frihed. Eva Joly's drøm kan EU ikke opfylde. Det er en fortælling om, hvordan EU kun er skabt for, at der skal tjenes "Big business" på bekostning af folket.

UD AF EU

Ved EU-udvalget

Sakharov-prisen

Den 13. december uddeler EU Sakharov-prisen for at "hyld" mennesker, der har gjort noget for at fremme "Demokratiet". I god overensstemmelse med navnet på prisen er det i år besluttet, at prisen skal gå til den demokratiske opposition i Venezuela. Det er den samme "demokratiske" opposition, der angriber regeringens tilhængere og lokaler. De myrder rundt omkring i landet, og deres ønske er at genindføre et samfund, hvor det er "eliten", der bestemmer. Den tidligere præsident Hugo Chávez gav de fattige retten til jord og stemmeret. I 17 af 22 regioner vandt regeringen flertallet ved det sidste valg. Hånd i hånd forsøger USA og EU at fortælle, at vi skal støtte den "demokratiske" opposition. Det sker med sanktioner, med våben og medie-kampagne. Tildelingen af prisen fortæller mere om EU end om Venezuela.

Cabotage-kørsel

Mens det kun er muligt for udenlandske lastbilchauffører at køre 3 transporter inden for de danske grænser, inden de igen skal ud af landet, er der dukket et hul op for turistbusser. Tomme turistbusser kommer fra Bulgarien og Rumænien og hyres af danske turistkontorer til at vise udenlandske turister rundt til danske turistaktioner. "Kom og se den lille havfrue. Det er billigt. Vores chauffør får kun 30 kr. i timen". Der er ikke sat begrænsninger for, hvor mange ture turistbusserne må køre i Danmark.

Paradis-papers

Atter en gang er det kommet frem i lyset, at virksomheder, velhavere og andre asociale elementer snyder de forskellige nationers skattesystemer og sender deres penge til skattely. Igen er der forargelse hos regeringer og i EU-parlamentet. Nu skal det stoppes, men atter en gang er det sygdommen, der skal "helbredes". Der kigges ikke på årsagerne til, at der kan snydes og bedrages. Der er lavet en sortliste over skattely-lande. På listen er Bahamas, Cayman Islands og Schweiz ikke nævnt. Listen må ikke indeholde lande, der er medlemmer af EU. En af EU's såkaldte 4 friheder er jo kapitalens frie bevægelighed. En grundlæggende rettighed er at kunne overføre profitten til Luxembourg, Holland eller Irland. Herfra er det muligt at overføre profitten til skattely. Det er ligegyldigt, om det hedder Lux-leak, Panama Papers eller Paradise Papers. Det er den samme profit, der undgår at være med til at betale samfundets omkostninger.

Whistleblower

Det er snart ikke til at få en ærlig mand, enten forlanger de en ærlig løn, eller også fortæller de om, hvordan virksomhederne snyder eller hjælper andre med at snyde. EU har derfor gennemført et direktiv, der er på vej gennem de nationale parlamenter, hvor det i hensyn til lov om forretningshemmeligheder skal være nemmere at kunne retsforfølge ansatte eller tidligere ansatte, der afslører "forretningshemmeligheder". De mennesker, der fortæller om snyd og ulovligheder, der er åbenlyst i strid med offentlige interesser, skal kunne straffes. Journalister, der finder "sager" i offentlighedens interesse. Med indførelse af direktivet vil det betyde, at det ikke kun er den person, der har lækket oplysningerne om "Paradise Papers", men også de journalister der har fortalt om skattesnyd, der kan straffes. I Luxembourg blev en lignende lov netop brugt til at retsforfølge journalisterne og kilderne bag lækket. De to whistleblowere blev i første omgang dømt til henholdsvis ni og 12 måneders fængsel.

Møde i den internationale kommunistiske bevægelse

v/ Bo Møller

■ Det 19. møde i den internationale bevægelse for kommunistiske partier og arbejderpartier blev afholdt i Rusland i november. Det officielle møde blev afholdt i Sankt Petersborg (tidligere Leningrad), og efter mødet var der en række festligholdelser af 100-årsdagen for den russiske revolution. Disse forskellige arrangementer blev afholdt i Sankt Petersborg og senere i Moskva.

Mange deltagere og god stemning

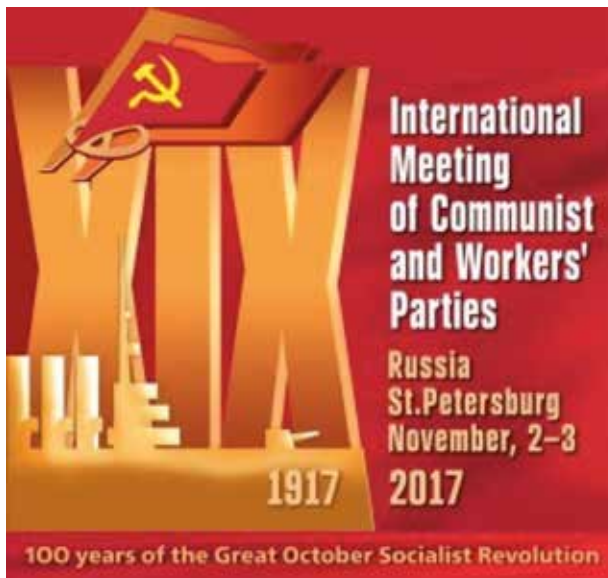
Årets møde var naturligvis præget af 100-årsdagen for revolutionen. Deltagerantallet var derfor også væsentligt større end tidligere år. I alt deltog repræsentanter for 103 partier herunder Kommunistisk Parti i Danmark (KPiD) og Danmarks Kommunistiske Parti (DKP).

De mange oplæg fra partierne var naturligvis, som altid, af forskellig relevans for Danmark, men spændende er det altid at høre om, hvad der sker rundt omkring i den store verden. Ved mødets start blev der oplæst en kort hilsen fra præsident Putin.

Mødet var blevet grundigt forberedt af den såkaldte Working Group, der havde fastlagt det overordnede tema for mødet og formuleret udkastet til den afsluttende appel.

Appellen blev enstemmigt vedtaget, idet der dog naturligvis indkom et par ændringsforslag. Nedenfor bringes et uddrag af appellen. Mødet besluttede også at udvide Working Group med partier fra 3 lande, nemlig Ungarn, Kina og Den Demokratiske Folkerepublik Korea - Nordkorea.

Det blev besluttet, at næste års møde afholdes i Athen.

Festligheder i anledning af 100-årsdagen for revolutionen

Efter mødet gik festlighederne i anledning af revolutionens 100-årsdag så i gang. Det er umuligt at beskrive disse festligheder i ord, men

blandt de mest spektakulære indslag var et 'lysshow', hvor det kæmpestore Vinterpaladset i Skt. Petersborg via lys blev baggrundstæppet for en fortælling om revolutionen: Lenins tog kom kørende ind i byen, Lenin holdt tale fra en

balkon på paladset, Panser-krydseren Aurora, der med sin kanon gav det hørlige tegn til igangsættelsen af stormen på Vinterpaladset, kom sejlene forbi, soldater og arbejdere, der stormede Vinterpaladset osv.

Aurora så vi også i virkeligheden, og vi besøgte Smolny, hvor den første regering efter revolutionen tog sæde, og hvor Lenin sammen med sin kone boede, indtil hovedstaden i Rusland blev flyttet til Moskva. Vi så også Lenin i sit mausoleum i Moskva, de andre store revolutionsheltes mindsteder ved Kreml-muren og meget andet.

Aviser, TV og andet var i øvrigt stærkt præget af netop 100-årsdagen og den udvikling, der var sket efter revolutionen og indtil Sovjetunionens blev smadret af de kontrarevolutionære kræfter.

Den vedtagne appel (uddrag)

Vi repræsentanter for 103 kommunistiske og arbejderpartier deltog i det 19. internationale møde i Sankt Petersborg den 2-3. november under overskrifterne: *100 års-jubilæet for den store socialistiske oktoberrevolution, den kommunistiske bevægelses idealer, styrkelsen af kampen mod de imperialistiske krige, for fred og socialisme.*

Vi er overbevist om, at Lenin og det bolsjevikiske parti var og fortsat er en stor inspiration for alle kommunister og andre revolutionære.

Vi bemærker den historiske betydning af det, der skete i oktober 1917, der rystede verden og lagde grunden til en bred styrkelse af den revolutionære afskaffelse af kapitalismen til fordel for socialismen og kommunismen. Revolutionen blev udgangspunkt for den økonomiske og sociale udvikling og for menneskehedens opbygning af et retfærdigt samfund uden udbytning. Revolutionen gav samtidig også svaret på det 20. århundredes enorme udfordringer.

I løbet af en historisk kort periode opnåede Sovjetunionen, verdens første arbejder- og bondestat, en lang række store resultater på det økonomiske, det sociale, kulturelle, politiske og videnskabelige område. Det

gav en kraftig inspiration til arbejdernes kamp i den kapitalistiske verden og blev garanten for fredens sikring. Sejren over fascismen og støtten til befrielsen af folket i de lande, der i århundreder havde været undertrykt og koloniserede, blev kraftigt styrket af Sovjetunionen.

I 100-året for revolutionen påhviler der os en særlig opgave med at forske i og på en korrekt måde belyse årsagerne til opløsningen af Sovjetunionen.

Styrket af det, vi lærte af Lenin om socialismen som et nyt socio-politisk system, og overbeviste om, at de kontrarevolutionære anslag, der skete i det 20. århundrede, ikke på nogen måde ændrer ved den historiske rolle, som oktoberrevolutionen spillede, eller på de resultater, der blev nået under opbygningen af det nye socialistiske samfund i Sovjetunionen.

Fælles kommende aktioner

Vi opfordrer alle kommunistiske og arbejderpartier til at styrke koordineringen af arbejdet i følgende fælles aktioner i 2018:

- At bekæmpe anti-kommunismen, anti-sovjetismen og styrke solidariteten med kommunistiske partier og andre, der mærker den politi-

ske undertrykkelse, som det ikke mindst kan ses i Ukraine og over for Ukraines kommunistiske parti.

- At organisere videnskabelige undersøgelser af årsagerne til Sovjetunionens kollaps.
- At afholde arrangementer, der kan popularisere 100-året for Lenins bog - *Staten og revolutionen*.
- At gennemføre en bred international kampagne for at markere 200-årsdagen for Karl Marx' fødsel og samtidig markere *Det Kommunistiske Manifest*, der blev udgivet for 170 år siden, men stadig er af afgørende betydning. Især skal der arbejdes for at udbrede disse tanker blandt ungdommen.
- At udvikle teorien og dele erfaringerne om kampen mod alle former for kapitalisme ved at afsløre dens udbytning og undertrykkende, aggressive og inhumane natur.
- At styrke enheden og solidariteten og koordinere kræfterne for arbejde, sociale rettigheder, faglige og demokratiske rettigheder specielt i forbindelse med 1. maj.
- At i fællesskab gennemføre aktiviteter der beskytter de demokratiske rettigheder og bekæmper racisme og fascisme. I denne sammenhæng skal vi udnytte årsdagen for sejren over Nazi-fascismen (9. maj 1945) og 75 årsdagen for slaget ved Stalingrad (2. februar 1943).
- Deltagerne i det internationale møde slår fast, at det er nødvendigt at stoppe folks og landes skræk for Rusland.
- Vi kræver, at USA's blokade mod Cuba ophæves, støtter det Palæstinensiske folks krav om en fri og uafhængig stat uden israelsk besættelse, og vi udtrykker vores solidaritet med folket i Mellemøsten, Latinamerika, Asien og Europa, der oplever undertrykkelse og krigerske handlinger fra imperialismens side, som det ses i bl.a. Syrien, Venezuela og Ukraine.
- Vi arbejder for at styrke den antiimperialistiske front i kampen for fred og mod imperialismens aggressioner. Vi vil gennemføre aktiviteter mod NATO og udvidelsen af NATO, imod atomvåben og udenlandske militærbaser, mod militarisme og krig, men for afrustning og for fredelige løsninger på internationale konflikter baseret på de internationale regler. Vi er imod USA's indblanding på den koreanske halvø og for en fredelig genforening af Korea.

ICAN – International kampagne for forbud mod atomvåben fik fredsprisen

Den første i mange år som korrekt svarer til betingelserne i Nobels testamente

Af Per Andreas Kveseth

■ I dag er det faktisk sådan, at et flertal af verdens lande og ligeledes et flertal af klodens beboere ikke længere ønsker at blive forsvaret af atomvåben. Dette er en væsentlig drejning af indfaldsvinklen, både i synet på og anvendelsen af atomvåben.

Og så oplever vi, at en svensk og en norsk kvinde, sammen med tusinder af medsøstre verden over, står frem som sejrskvinder i humanismens og fredens navn. At de med dyb foragt for gamle mænds nedladende hersketeknikker har vundet frem i hele verdens folkeforsamling – FN's generalforsamling.

Langt tilbage i vor nukleare historie – fra Hiroshima til Nordkoreas sidste prøvesprængning – har atombomben været set som det sidste mulige forsvarsvåben, selv om NATO har erklæret en suicidal ret til førsteslag, begrundet i en situation, hvor atomkrigen nødvendigvis bliver næste skridt.

Der er ingen stat på jorden, der har udviklet atomvåben som et middel i en planlagt angrebskrig. Selv de to atombomber, som hidtil i historien er blevet brugt mod mennesker, forklares med nødvendigheden af at slutte en krig, som ville tage livet af flere mennesker og skabe mere lidelse end de to bomber. Om dette bliver historien aldrig færdig med sin diskussion.

Atombomben er ikke et forsvarsvåben

Det er vel netop den diskussion, som efterhånden har skabt en erkendelse af, at enhver frigørelse af kræfter med ukendt udviklingsomfang, som i hele sit væsen hverken er kontrollerbare eller forudsigelige, og som derfor bærer i sig den definitive afslutning på alt det liv, vi endnu ved, er det eneste i hele universet,

ikke engang kan forsvares som forsvarsvåben.

Vi kan måske overleve et atomangreb, men et forsvar mod dette angreb vil vi definitivt ikke overleve. Derfor vil vi ganske enkelt ikke længere lade os forsvare af atomvåben! Atombomben er ikke et forsvarsvåben! Og paradoksalt nok heller ikke et angrebsvåben – men hvad er det så?

Vi har forlængst forstået og erkendt, at atombomben ikke må bruges som angrebsvåben – i en slags skizofren rationel åbenbaring præget af rådløs dødsangst, forklarer vi atombombens eksistentielle nødvendighed som en evig trussel mod angreb og en garanti for fred.

En krampagtig fredssituation og et ingenmandsland præget af midlertidig

julefred, hvor fjenderne i et øjeblikks nølende mistænksomhed kan fraternisere med hinanden bare ved at have et våben, som ubetinget vil føre til, at alt liv bliver udslettet, kan vi undgå, at alt liv bliver udslettet.

Det er denne tilstand, hvor vi er dømt til at stå ubevægelige med begge fødder på en landmine, vi ikke længe vil finde os i! Og for at opnå det, må vi have et totalforbud, som udspringer fra alverdens folk, ikke bare et pinefuldt ludospil i atommagternes baglokale, hvor terningkastenes tilfældige krumspring afgør menneskehedens skæbne.

Skal vi tro mere eller mindre bekræftede historier, er det faktisk allerede sket nogle gange, at vi bare gennem tilfældigheder ikke er vågnet op til en evig fimbulvinter. Det vil sige – vågnet og vågnet!

En elitær drabsret

Hvordan ser det globale atomkort ud i dette fredspris år?

Lad mig bruge nogle billeder – i en slags EU's indre fem, har vi en traktatfæstet atomklub, som foreløbigt nægter at slippe andre ind som fulgyldige medlem-

mer. Disse indre fem er USA, Rusland, Kina, Frankrig og England.

Udenfor disse i et aspiranternes EØS, finder vi fire, som ønsker fuldgyldigt medlemskab – Indien, Pakistan, Israel og Nordkorea, sammen med en helt uoverskuelig gruppe, som gennem forskellige alliancer godkender og til og med har udstationeret atomvåben.

Og så har vi alle de andre lande på kloden, som står helt udenfor atombevæbnings- og afvæbningsproblematikken, på nær akkurat dette ene – at de alle sammen vil blive ramt af et nukleart "Ragnarok". De fem "lovlige" atommagter har denne status med en slags godkendelse, fordi de allerede havde atomvåben, før ikke-spredningsaftalen blev etableret og ratificeret i 1968-70.

Den vigtigste fredsprisvinder

Det er her, vi er ved kernen i årets fredsprisuddeling. De indre elitære fem holder krampagtigt fast på deres nedarvede førsteret til at være de eneste atomvåbenmagter, med eneret til al debat og ejerskab i atomvåbenudviklin-

gen og afviklingen af verdens atomvåbenarsenaler. Med lovlig tilladelse til at bære atomvåben.

Det er i denne mærkelige situation, NATOs chef og Norges udenrigsminister befinder sig. Gratulationer med prisen og enighed om målet, men uden støtte til det mest demokratiske af alle standpunkterne i dette spørgsmål – at det er noget, som faktisk angår hele klodens befolkning, og som automatisk giver alle ret til medbestemmelse og ytringer.

Og så langt jeg kan se: FN må være en instans overordnet alle de indre fem – de fem atomvåbenmagter, som gennem deres dødelige magt opkaster sig til klodens diktatorklub.

Bare det at nedbryde denne brutale og selverklærede autorisation, en lovlig tilladelse til at bære atomvåben, fortjener en fredspris.

At ICAN oven i købet har lagt en slagplan for alternative måder at nærme sig en total afskaffelse af atomvåben, at de til og med har fået denne plan vedtaget som en FN-aftale, gør antageligt denne fredspris til en af de vigtigste i hele fredsprisens historie.

Alle tidligere fredspriser har knapt nok handlet om nedrustning og afslutning af alle kriges elendighed – årets fredspris retter sig med stor præcision direkte ind mod alle kriges absolutte credo, udslettelsen af alt liv på jorden.

Faktaboks

Fredsprisen for 2017 går til kampagnen for afskaffelse af atomvåben (ICAN). Med dette har fredspriskomiteen i Oslo fredag d. 6. oktober 2017 valgt en seriøs kandidat.

ICAN blev startet i 2007 af den internationale fredsorganisation Læger mod atomvåben (IPPNW), som selv blev tildelt Nobels fredspris i 1985.

FRA VIDENSKABENS VERDEN v/Birgit Sørensen

Hvornår begyndte uligheden i samfundet?

Som kommunister godt ved, så begyndte uligheden med agerbrugets fremkomst. Nu har arkæologer lavet undersøgelser, som kan tidsfastsætte ulighedens starttidspunkt. Den opstod for 11.000 år siden og voksede sig i første omgang større i Europa og Asien end i Amerika.

Den økonomiske ulighed vokser i dag med hidtil uset fart og er blevet ekstrem i USA. Her kan en rapport netop vise, at de tre rigeste amerikanere – Jeff Bezos, Bill Gates og Warren Buffett – ejer lige så meget som hele den nederste halvdel i USA (160.000.000 amerikanere).

Ledende arkæolog Tim Kohler ved Washington State University har længe villet finde "ulighedens afsæt" i arkæologien, altså finde ud af hvornår uligheden opstod og hvilken dynamik, som først drev den frem.

De arkæologiske studier viser, at uligheden tidligere voksede hurtigere i Europa og Asien end i Amerika, og at den er knyttet til agerbrug, store populationer samt et hierarkisk, politisk system. Tim Kohler og hans kollegaer fandt endvidere frem til, at køer og heste i tidlige udviklingsfaser kunne moderere ulighed og i senere faser forstærke den.

Forskerholdet bruger Gini-koefficienten, som er en statistisk måde at måle ulighed på. Hvis hele samfundets formue er samlet hos en person, bliver Gini-koefficienten 1, og hvis alle har lige meget, bliver den 0.

Kohler og hans kollegaer har sorteret alle udgravninger på basis af ulighed og har sammenlignet både over tid og geografi. De har fundet frem til, at Gini-koefficienten var 0,17 for jægere og samlere, 0,27 i samfund med havebrug og 0,35 for deciderede agerbrugssamfund. Disse tal kan så korrigeres lidt, bl.a. afhængigt af, hvordan køer og heste kommer ind i regnskabet.

Gaia kortlægger Mælkevejen

Den europæiske rumsonde Gaia har siden 2014 kortlagt Mælkevejen. Rumsonden befinder sig halvanden million kilometer fra jorden i retning væk fra solen. Her har den det bedste udsyn til Mælkevejens stjerner.

Astrofysiker Uffe Gråe Jørgensen fra Niels Bohr Institutet under Københavns Universitet er begejstret for det arbejde, som rumteleskopet på Gaia har udført. Et kort over himlen med position og lysstyrke for mere end en milliard stjerner er netop blevet frigivet, og det er kun begyndelsen, for rumsonden sender stadigvæk kolossale mængder af nye data om Mælkevejen til jorden.

"Man kan ikke sige, hvad disse målinger vil føre til. De største opdagelser vil utvivlsomt blive dem, vi ikke havde forventet. Vi kan sammenligne det med Tycho Brahes målinger, som også førte til overraskende erkendelse," siger Uffe Gråe Jørgensen til Videnskab.dk.

Kan katte i hjemmet beskytte mod astma?

Nye danske studier viser ifølge Videnskab.dk, at tiden op til fødslen og lige efter er afgørende for, om man får astma – og måske også mange andre sygdomme. Katte i hjemmet skulle, ifølge forskningen, kunne neutralisere en bestemt genvariant, som normalt fordobler børns risiko for at udvikle astma. Hvis barnet har et bestemt gen, men der er en kat i hjemmet, bliver det pågældende gen så at sige aldrig aktivt.

Men et tidligere forskningsresultat fra Dansk Børne Astma Center har vist, at katte også aktiverer et andet gen i kroppen, der udløser børneeksem. Det er derfor for tidligt at anbefale, at man rask væk skal anskaffe en kat til hjemmet, hvis man skal have småfolk.

De nye resultater er med til at give ny viden om, hvordan gener kan "tændes og slukkes" afhængigt af det miljø, som de indgår i. Vi vil med tiden kunne bruge viden om denne sammenhæng til bekæmpelse af sygdomme, men forskningen er stadigvæk på et begyndende stadie.

Fagforbund slår ring om Folkeskolen

Folkeskolen er truet, og 2 fagforbund, 3F og FOA, går nu ind i kampen

Af Birgit Sørensen

■ Flere og flere, især bedre stillede forældre, vælger i dag privatskole til deres børn. Hvor 13,5 procent af skoleelever gik i privatskole i 2007, er tallet i dag 18,5 procent, viser en undersøgelse fra Det Nationale Forsknings- og Analysecenter. Det stigende fravalg af folkeskolen er kommet i en tid, hvor folkeskolernes budgetter i de fleste kommuner kontinuerligt nedskæres, samtidigt med at privatskolerens økonomi tilgodeses.

Privatskoler får mest

Af en undersøgelse fra CE-VETA fra 2013 fremgår det, at det offentlige dengang betalte mere pr elev til privatskolerne, end til folkeskolen. En almindelig folkeskoleelev kostede således mellem 37.000 og 39.000 kroner pr. år mens en elev på en privatskole kostede det offentlige 41.000. Dertil skal lægges forældrebetalingen, så privatskolerne har simpelthen økonomi til bedre skoletilbud.

Grunden til forskellen er, at privatskolerne modtager et fast beløb pr. år pr. elev fra staten mens udgifterne til folkeskolerne indgår i kommunernes samlede budgetter til ældrepleje, børnepasning med videre, som de fleste steder beskæres årligt over en bred kam. Regeringen har siden 2013 forhøjet det beløb, staten giver til privatskolerne samtidigt med, at besparelserne er fortsat i kommunerne, så forskellen på, hvad privatskolerne og folkeskolerne modtager fra det offentlige, er nu endnu højere end i 2013.

Fællesskabets skole

I avisartikler og i lærernes fagblad "Folkeskolen" er der længe blevet skrevet artikler med bekymring for folkeskolen og dens overlevelseshemmeligheder. Fagforbundene er nu kommet på banen, "for at slå ring om folkeskolen", som de udtrykker det.

3F og FOA har i starten af november sammen med Danmarks Lærerforening udgivet en bog "Fællesskabets

skole", som op til kommunalvalget skal minde de mange kandidater om vigtigheden af at sikre, at vi har en god folkeskole.

Bogen rummer beretninger fra 14 meget forskellige personer om, hvordan folkeskolen fik vigtig betydning for dem og deres videre liv. Blandt skribenterne kan nævnes tidligere udenrigsminister Per Stig Møller, skuespilleren og rapperen Shaka Loveless og traktorfører Finn Skou Nielsen. Bogen indeholder desuden fem såkaldte "dogmer", som samler det værdisæt, som bør være folkeskolens særkende. Disse er: Lige muligheder, sikring af kundskaber samt faglige og sociale kompetencer for alle, at alle lærer at tilegne viden og kritisk at vurdere udsagn og information, samt at alle lærer at respektere alle.

Et fælles anliggende

FOAs formand Dennis Kristensen udtaler i forbindelse med udgivelsen, at "kampen for den gode folkeskole er for vigtig til at overlade til lærerne alene. Skolen kan modvirke ulighed senere i livet og give alle lige mulighed ved at gøre noget forskelligt for elever med forskellige forudsætninger. Det er hverken en fagspecifik eller politisk kamp. Det gælder børnenes hverdag og trivsel her og nu, og det gælder deres muligheder på lang sigt. Derfor er det et fælles anliggende for samfundet i sit hele."

Giv folkeskolen pengene

3F-formanden Per Christensen udtaler ved samme lejlighed: "Folkeskolen er helt afgøren-

de for vor sammenhængskraft. Det handler om, at alle børn skal have bedste muligheder. Med denne bog får vi vist, hvor vigtig folkeskolen har været for de medvirkende – og gennem deres historier – hvor vigtig folkeskolen er for os alle. Jeg kan ikke komme i tanke om en sag, der er vigtigere at kæmpe for, end denne." For egen regning har han desuden i TV2 foreslået, at alle privatskoler nedlægges, og at alle pengene går til folkeskolen i stedet for, og i begrundelsen for forslaget spiller borgernes ulige muligheder en afgørende vigtig rolle.

Vanvittige nedskæringer

Lærerformanden Anders Bondo Christensen fremhæver folkeskolens rolle som kulturbærende institution og en grundpille i demokratiet. Han er særligt optaget af den manglende sammenhæng mellem de ressourcer, folkeskolen har til rådighed, og de opgaver, folkeskolen forventes at løfte og forklarer, at det ikke kan undgå at få konsekvenser for lærernes mulighed for at løfte deres vigtige opgave – og dermed forældrenes oplevelse af kvaliteten i undervisningen i folkeskolen. Han nævner, at antallet af lærere i folkeskolen er nedskåret med 14% siden 2009, mens antal børn kun er faldet med 5% i samme periode og tilføjer, at elevtimetallet siden 2013 endda er hævet med 36% som følge af Folkeskolereformen.

Bogen kan hentes gratis på FOA's hjemmeside, og tilbage er blot at ønske, at fagforbundene og DLF får positiv udbytte af initiativet ved kommunalvalget og videre frem.

Blev kurderne snydt igen i Irak?

USA kan alliere sig med kurderne en dag og dolke dem i ryggen den næste dag

■ Det kurdiske folk har en lang historie med at blive svigtet af stormagterne. Kurdiske ledere i Irak og Syrien har allieret sig med USA og Israel og har troet, at denne gang skal de realisere drømmen om en kurdisk stat. De kurdiske separatister i Nord-Irak under ledelse af Masoud Barzani gik til og med så langt, at de 25. september arrangerede en folkeafstemning for at oprette et uafhængigt Kurdistan i det nordlige Irak.

Men til deres overraskelse var det kun Israel, som bifaldt projektet. Vestmagterne med USA i spidsen lod deres allierede i stikken. Og Barzani's projekt ser ud til at kollapse fuldstændigt, efter regeringsstyrker indtog den olierige by Kirkuk, som længe har været kontrolleret af de kurdiske separatister.

Kirkuk er olie og gas

Det var USA's invasion af Irak i 2003 og den brutale knusning af den irakiske stat, som USA-koalitionen så udførte, der gjorde det muligt for Barzani's folk at tage kontrollen over den nordlige del af landet. Men Irak er i færd med at komme på benene igen. I 2016 og 2017 har irakiske styrker nedkæmpet IS's besættelse af Mosul, som ligger nordvest for Kirkuk. Og så var turen altså kommet til Kirkuk.

Dette handler i betydelig grad om olie og gas. Israel får

Irak er ved at komme på benene igen, og hverken Irak, Syrien, Iran eller Tyrkiet vil tillade, at der opstår en kurdisk stat

75% af sin naturgas ulovligt fra Kurdistan, og kurderne har håbet på at kunne eksportere olie og gas via Nordsyrien og Tyrkiet til Europa.

Ingen fungerende centralregering i Irak ville kunne tolerere dette. Kirkuk står for to tredjedele af al olieproduktion i Nord-Irak. Når Irak igen indtager byen, er hele det strategiske landskab

i Nord-Irak dermed ændret. Hjertet i det irakiske Kurdistan er bortopereret. Og Kirkuk har ingen kurdisk majoritetsbefolkning. Selve byen er domineret af arabere og turkmenere, så en eventuel folkeafstemning der ville heller ikke have givet Barzani nogen støtte. Det er i landsbyerne rundt om byen, at kurderne er i flertal.

Bitter lære

Hverken Irak, Syrien, Iran eller Tyrkiet vil tillade, at der opstår en kurdisk stat, og USA's politik i regionen er så selvmodsigende og ad hoc, at det ikke er meget at bygge en kontroversiel stat på. USA kan alliere sig med kurderne en dag og dolke dem i ryggen den næste dag. Og der er ingen grund til at bilde sig ind, at USA vil gå hårdt ind med styrker, som er store nok til at kunne holde et uafhængigt Kurdistan på plads.

Skæbnen for det kurdiske projekt i Irak burde få kurderne i Syrien til at indse, at USA også vil svigte dem, så snart USA ikke længere har brug for dem.

Dialog nødvendig

Iraks Kommunistiske Parti (ICP) advarer mod brug af magt og gentager kravet om dialog for at løse krisen i Irak. Dialogen må baseres på den irakiske konstitution. Det gælder specielt situationen, som er opstået i Kirkuk og andre områder, som får følger for indbyggerne.

Raid Fahmi fra Centralkomiteen udtalte til avisen "Tareeq Al-Shaab", "at vi forstår kravet til den føderale regering om, at situationen i Kirkuk-provinsen må genrettes til det, den var før 9. juni 2014", men han understregede, at det må ske gennem dialog og enighed mellem de lokale styrelser og de kurdiske regionale myndigheder. Alt i overensstemmelse med den irakiske konstitution.

ICP advarede stærkt mod folkeafstemningen, som blev gennemført af de regionale myndigheder i Kurdistan-regionen under de omstændigheder, der rådede der i august i år. Partiet slog fast, at dette bare yderligere ville komplicere den vanskelige situation både i regionen specielt og for

hele Irak og den overordnede politiske proces generelt. Vor frygt er bekræftet af den store interne, regionale og internationale opposition mod folkeafstemningen, som kun øgede spændingen.

Lige rettigheder for alle

Fahmi tilføjede, at situationen i Kirkuk har udviklet sig i en meget negativ retning, efter den føderale regering overtog kontrollen med områderne. Det har ført til, at hundredevis af familier forlader regionen mod Sulaymaniyah og Arbil på grund af frygt for mulige militære sammenstød og represalier mod tilstedeværelsen af ukontrollerede elementer.

Fahmi konkluderede: "Vi vil ikke få nogen ende på strømmen af kriser og Irak vil ikke genvinde sin sikkerhed, stabilitet og nationale enhed, før man fjerner en sådan intolerant politik, bevæger os hen mod at opbygge en demokratisk, civil stat baseret på social retfærdighed, der garanterer rettighederne for alle nationaliteter i et føderalt Irak."

Pål Steigan, Friheten

Kurderne i det 20. århundrede

I den seneste del af kurdernes historie blev Mellemøsten domineret af de europæiske imperialistiske stormagter. Mellemøsten blev delt op i interessezoner, protektorater, kronkolonier etc. Det Osmanniske Imperium stod på den tabende side efter 1. verdenskrig og blev splittet op af de sejrende europæiske magter Frankrig og England. En ny stat voksede frem af det gamle riges kerne: Tyrkiet.

Sevres-traktaten 1920

Kurdernes ret til selvstændighed blev fastsat i Sevres-traktaten i 1920, primært fordi de sejrende stormagter England og Frankrig efter første verdenskrigs afslutning ønskede at svække det nye Tyrkiets magt. I traktaten står der, at kurderne (og armenerne) i Tyrkiet har ret til at bede om en stat, hvis en kurdisk repræsentation beder om det. Stormagterne havde næppe konkrete planer om det og lod med vilje formuleringerne være meget vage på dette punkt. Men for kurderne er Sevres-traktaten et vigtigt symbol på stormagternes dårlige behandling af dem.

Civilisation eller junglelov

Af Margit Andersen

■ Hvis man har behov for at slappe af fra virkeligheden og hverdagen i en mørk biograf, skal man ikke vælge at se Ruben Östlunds film *The Square*, som i år blev belønnet med Den Gyldne Palme i Cannes.

Men hvis man vil have bekræftet sin fornemmelse af, at det vestlige samfund udvikler sig mere og mere sygt, her især med henblik på vores sociale omgang med hinanden, så er den lige sagen. Titlen henviser til en kunstnerisk installation, der består af en firkant, hvor de, der har brug for det, kan stille sig og bede om hjælp af forbigående, der har pligt til at yde en sådan.

Christian (Claes Bang) hører, som chef på et museum for moderne kunst, til det, der kaldes eliten, vel at mærke den progressive del af den, der holder fast ved de humanistiske værdier og i det hele taget opfører sig ordentligt over for andre mennesker. Det tror han i hvert fald.

Men for ham, som for alle andre, kan det være svært

at efterleve idealerne, når virkeligheden kommer på tværs. Her sker det ved, at han bliver udsat for et tricky-veri på gaden og frastjålet sin telefon og pung med stakken af hævekort. Det er forsmædeligt at blive fuset på den måde og irriterende at mangle disse livsvigtige genstande. Christians moral krakelerer, og han kaster sig ud i et tilbageerobningsprojekt, der uheldigvis udarter ganske anderledes, end han havde forudset.

Det samme gælder også andre projekter, og det giver instruktøren lejlighed at holde et troldspejl op foran os, der viser, at vi har fået en udpræget tendens til at iføre os en usynlighedskappe, når vi bliver konfronteret med noget ubehageligt i det offentlige rum. Når nogen bliver forulempet eller ligefrem overfaldet, når vi møder tiggere, der mumlende rækker deres bæger frem for at få en almisse, når mennesker udviser unormal adfærd, fordi de er

berusede eller sindssyge osv. Vi er bange og vil ikke skille os ud fra resten af den passive flok, der omgiver os.

En anden tendens er mediernes rolle, der har udviklet sig til en hovedrolle, hvor det gælder om for enhver pris at vække opmærksomhed, også selv om prisen er at bevæge sig langt ud over det, der engang ansås for at være almindelig anstændighed.

Med satire og surrealisme, men let genkendeligt, viser filmen et samfund, hvor jung-

leloven er på vej til at vinde over civilisationen.

Den kunne godt have været strammet lidt op, uden at det havde gjort noget, men instruktøren har villet have det hele med, og måske er det helt bevidst, at nogle passagerer er trukket ud til næsten ulidelighed. For eksempel den, hvor jungleloven illustreres med underholdning af en "abemand", der ved en middag på museet terroriserer de fine gæster. I lang tid, meget lang, sidder alle med usynlighedskappen på, men på et tidspunkt er der en, der får nok og overfalder abemanden, hvorefter hele selskabet, i hvert fald mændene, kaster sig over ham. Der skulle en fører til, før de andre turde.

Skulle man foretage sammenligninger med andre filmmagere, der udøver civilisationskritik, er det nærliggende at nævne Roy Andersson og Lars von Trier, men det skal man ikke, for Östlund har, ligesom de andre to, sit helt eget fingeraftryk.

The Square
Instruktion og manuskript
Ruben Östlund

Rwanda set indefra

Af Margit Andersen

■ For de fleste af os er Rwanda et land i Afrika, hvor der for en lille menneskealder siden foregik en blodig borgerkrig, der udartede til et folkemord. Man kunne læse om det i aviserne og se rædslerne i fjernsynet, og det var det. Helt anderledes nærværende bliver et land og dets historie, når man læser litteratur derfra, skrevet af en, der kender det indefra.

Scholastique Mukasonga (f. 1956) er født i Rwanda og blev sammen med sin familie og 60.000 andre tutsier tvangsforflyttet i 1960, da hutuerne havde fået magten i landet. I

1973 flygtede hun til Burundi for i 1992 at bosætte sig i Frankrig. Dermed undgik hun selv at opleve hutuernes folke- drab på tutsierne i 1994, som kostede over en halv million mennesker livet.

Det med tutsiers og hutuers had til hinanden er en arv fra kolonitiden. Før den tid levede de sammen som ét folk, hvor forskellen blot var, at hutuerne var agerbrugere og tutsierne kvægfolk, men da tyskerne og senere belgierne tilranede sig landet, brugte disse det gamle kneb med at dele for at herske. Her på den måde at de favoriserede tutsierne, der var høje og forholdsvis lyse og dermed

lignede europæerne lidt.

Ti år efter folkemordet vendte forfatteren hjem til Rwanda for at genfinde sin identitet, bl.a. gennem den mundlige fortælletradition, som hendes mor havde været en mester i, men også den var blevet så godt som udslettet. Hun besluttede derfor, at hun ville være sin families hukommelse og debuterede som forfatter i 2006.

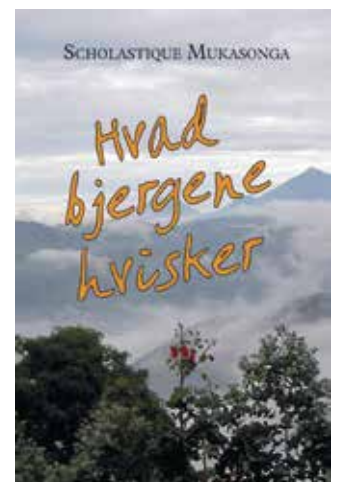
"Hvad bjergene hvisker" er hendes femte bog, og den består af seks fortællinger, delvist hendes egne erindringer og delvist noget, hun har fået fortalt. De er varme og respektfulde overfor fortidens myter og overtro, hvori naturen spiller en stor rolle, og fortalt med en venlig humor.

Venlighed er der dog ikke i beskrivelsen af de hvide missionærer, der kom i kolonistatorernes fodspor for at kristne hedningene og oprette

skoler, hvor de uddannede udvalgte tutsier til at blive loyale embedsmænd. Skoler hvor eleverne lærte, at Europa var kultur og historie, mens Afrika var geografi.

Alle fortællingerne er fængslende og lærerige med deres skildringer af den kultur, der faktisk fandtes, og som vi ikke kender meget til, fordi der udgives så lidt skønlitteratur fra dette kontinent her i landet.

Den sidste skal dog fremhæves, fordi den både fortæller om noget specielt for Rwanda og om noget helt universelt. Den oprindelige befolkning i landet menes at have været pygmæer, men de udgør nu kun 1% af den, og de er lavest rangerende i samfundet. Fortællingen handler om en pygmædreng, der i skolen bliver behandlet som en paria, og som, selv om han er dygtig, bliver forment

adgang til mellemskolen. Alligevel lykkes det ham at blive en højt anerkendt læge, men med den omkostning, at han afskriver sig sin baggrund.

Scholastique Mukasonga:
Hvad bjergene hvisker
Oversat af Rigmor Eibe
Arvids. 1
35 sider. 198 kr.

Manden der revolutionerede fotokunsten

Af John Poulsen

■ ”Jeg ønsker at tage utrolige fotografier som aldrig er blevet taget før ... fotografier, der er simple og komplekse på samme tid, som vil forbavse og overvælde folk.”

Sådan skrev den sovjetiske fotograf Aleksandre Rodchenko (1891-1956) i sin dagbog i 1934, og det kan man selv overbevise sig om ved at tage til Sorø Kunstmuseum, hvor der for første gang i Danmark vises en udstilling med hans arbejder.

Rodchenko var en af de mange kunstnere, som stillede sig i revolutionens tjeneste med de midler de havde, nemlig kunsten. Han fik mange opgaver i institutioner og komiteer under kulturministeriet, bl.a. var han med til reorganisere kunstsolerne og museerne, og han underviste på Proletkultur-skolen i Moskva 1918-26.

Oprindeligt var han uddannet maler, men arbejdede også med skulpturer og grafik, og senere fotografiet, som gjorde ham kendt også i den vestlige verden. Inspireret af

Rodchenko: Trappen (1928)

dadaisterne begyndte han at interessere sig for fotomontager, og hans første var en illustration til Majakovskijs digt ”Om det” i 1923. Derefter begyndte et tæt samarbejde mellem de to, og bl.a. lavede han flere omslag til Majakovskijs digte og portrætterede ham også. Eksempler kan ses på udstillingen.

Arbejdet med fotomontager var også starten på hans interesse for at fotografere. Han fik et Leica kamera, og som hans datter senere udtalte, så ”smeltede han sammen med sit Leica, og de skiltes aldrig resten af hans liv.” På mange måder revolutionerede han fotokunsten ved at bruge skæve vinkler, fotografere nede- eller

Mmitrij Moor:
Til Kaukasus' Folk (1920).
Fra Hermod Lannungs
samling

oppefra, så det nogle gange er svært at genkende motivet.

Et af hans berømte billeder er ”Trappen” (1928), der er inspireret af trappe-scenen fra Eisensteins film ”Panserkrydseren Potemkin” fra 1925. ”Hvor filmen viser rædslen og brutaliteten i det gamle zarstyre, bærer dette billede håbet om og troen på et nyt og bedre samfund” (uddrag fra billedtekst). En af plakaterne til filmen stod Rodchenko for.

Som en del af udstillingen vises også en række revolutionsplakater, som Hermod Lannung indsamlede, mens han opholdt sig i Rusland under og efter revolutionen. Han skænkede samlingen til Kunstindustrimuseet i 1978, som i forvejen havde en stor samling revolutionsplakater.

Det kan varmt anbefales at lade turen gå til Sorø for at opleve denne kunstneriske revolution.

Sorø Kunstmuseum:
Revolutionens billeder – Russiske fotografier og plakater.
Slutter 14.1.2018

Arbejdermuseet og oktoberrevolutionen

■ Det er fint, at Arbejdermuseet har husket at markere 100-året for oktoberrevolutionen, men til gengæld er der grund til at kritisere den måde, det er sket på.

På selve revolutionsdagen den 7. november havde museet sammen med en række organisationer indbudt til heldagskonferencen ”Russisk Revolution 1917-2017”.

På en forespørgsel til museet om, hvorfor man f.eks. ikke havde en indbudt en kommunist til at indlede, undskyldte man sig med, at ”fokus har været på folk med faghistorisk indsigt i emnet”, og at ”det ikke har været et formål, at bestemte politiske grupperinger skulle være interesseret.”

Næsten alle indlejerne på konferencen var negative over for Oktoberrevolutionen og kaldte den et kup. Dermed fik man et ensidigt billede, fordi der ikke var givet

plads til andre synspunkter. Denne ensidighed kan ikke undskyldes med, at det var faghistorikere der var indbudt, men må være en bevidst holdning fra arrangørernes side.

I museets stueetage er der etableret en mindre udstilling, der bl.a. fortæller om, hvordan to danskere oplevede Oktoberrevolutionen på tæt hold, nemlig maleren Eduard Saltoft (1883-1939) og juristen Hermod Lannung (1895-1996).

Den første var repræsentant for Røde Kors og rapporterede om begivenhederne til Berlingske Tidende, mens den anden, der arbejdede på det danske gesandtskab, skrev til Sorø Amtstidende. For Lannung betød dette og senere ophold i Sovjetunionen, at han fra 1924 og frem til sin død var aktiv i venskabsarbejdet med Sovjetunionen.

Med på udstillingen er også en tredje person, Marie Nielsen, der i 1920 deltog i Kominterns 2. kongres som repræsentant for Kommunistisk Lærerkreds. Da hun kom hjem, rejste hun landet rundt og holdt for fulde huse lysbilledforedrag om Sovjetunionen. Efter hendes eget udsagn havde hun ca. 15.000 tilhørere, hvilket viser noget om hvor stor interessen var for, hvad der foregik i Sovjetunionen.

Anden del af udstillingen er på første sal, hvor der fortæles om, hvordan Socialdemokratiets første reaktioner på revolutionen var, og hvordan forskellige politiske partier markerede den. Her kan bl.a. ses DKP's novemberfest plakater.

Arbejdermuseet:
Revolution. Oktober 1917.
Slutter 31.1.2018.

KULTURLIV

Film værd at se

- Den unge Karl Marx
- I am not your Negro
- Monsieur Verdoux
- The Party
- Victoria og Abdul

Arne Würgler fik fredspris

Ved et arrangement den 5. november modtog sangeren Arne Würgler dette års fredspris fra Kunstnere for Fred. Pernille Grumme begrundede det bl.a. med, at "når medierne ikke tør afsløre åbenlyse løgne og kæmpe imod dette vilde, blodtørstige dyr, er der kun os selv tilbage. Der er heldigvis nogle, der har mod til at protestere, og dem vil vi meget gerne hylde og anerkende.

Og en af dem, der har sunget og spillet imod krig og uretfærdighed igennem et halvt århundrede, er heldigvis her i dag, og han hedder Arne Würgler", og hun tilføjede, at "Arne Würgler gennem en karriere på snart 60 år har markeret sig som en af dem, der altid er parat til at stille op med sin sang og musik ved demonstrationer og gerne i samarbejde med andre kunstnere."

Gelsted-Kirk-Scherfig-prisen 2017

Den årlige uddeling af Gelsted-Kirk-Scherfig-prisen foregik søndag den 19. november i Krudttønden. Dette års prismodtagere var sangerinden og forfatteren Pia Raug og forfatterne til bogen "Brødrene Nielsen". Bogen blev anmeldt i KOMMUNIST nr. 1-2015 og handler om tre brødre, der deltog som frivillige i den spanske borgerkrig.

Papir contra e-bog

På en række skoler er man gået over til ikke at bruge trykte bøger, men udelukkende computere. Inden man går for vidt, var det måske en ide at se på en norsk undersøgelse, der har vist, at de, der læser en tekst i en trykt bog, husker bedre hvad de har læst, end de, der læste den samme tekst i en e-bog.

Jeg ved, hvor du bor...

DF'eren Søren Espersen var meget utilfreds med sidste afsnit af "Historien om Danmark", som han mente var venstreorienteret. Han udtalte, at han ikke vidste, hvordan han skulle reagere, "men et godt sted at begynde er ved forhandlingerne om et nyt medieforlig, der starter til nytår". Tidligere har DF luftet, at DR skulle beskæres med 25%, og nu optræder Espersen i bedste rockerstil, uden ligefrem at sige som dem: Jeg ved, hvor du bor... Men det minder om det.

Udstillinger værd at se

- Arbejdermuseet:* Barbermaleren. Slutter 31.12.
Arbejdermuseet: Revolution oktober 1917. Slutter 31.1.2018
Arken: Michael Kvium. Cirkus Europa. Slutter 14.1.2018
Aros: Bacon, Freud and the London Painters. Slutter 4.2.2018
Brandts: Lars von Trier – Det gode med det onde. Slutter 29.7.2018
Fåborg Museum: Fynboerne – Det gode liv. Slutter 29.5.2018
Charlottensborg: Ovarci og galskabens hus. Indtil 14.1.2018
Gl. Holtegaard: Kolonihistorier – magt og afmagt. Slutter 30.12.
Heerup Museum: Heerup & folket – Kunst til fagbevægelsen. Slutter 28.1.2018
Horsens Kunstmuseum: Tan Ping og Bjørn Nørgård. Slutter 21.1.2018
Kunsten, Ålborg: Vilhelm Lundstrøm og den gode smag. Slutter 25.2.2018
Nivågård: Stille uro. Immanuel Ibsen. Slutter 7.1.2018
Sorø Kunstmuseum: Revolutionens billeder – Russiske fotografier og plakater. Slutter 14.1.2018
Øregård Museum: Archipenko. Slutter 21.1.2018

SPALTEN

Caja Beck

Hjertelig tillykke med de 95 år med mange hilsner fra dine gamle kammerater fra Land og Folk.

Birthe, Betty og Steen

Rikke Carlsson

Et stort og hjerteligt tillykke med de første 50 år og al mulig held og lykke fremover

*Kærlig og kammeratlig hilsen
Inge*

Fjern de sorte skyer, vores gode kammerat

Rikke G.F. Carlsson

bliver 50 år Lille Juleaften. Kammeraterne i Amager Afdeling ønsker kæmpe stort tillykke.

*Kommunistisk Parti
i Danmark*
Amager afdeling

Nytårshilsner

KOMMUNIST

bringer gerne nytårshilsner i Nytårsnummeret, som udsendes 2. januar.

Sidste frist for indlevering af nytårshilsner er fredag den 15. december 2017.

Redaktionen

Køb julegaverne i Bogcaféen

Frederikssundsvej 84, København NV

Stort udvalg i brugte bøger:

Krimier og spændingsromaner
Skønlitteratur
Marxistisk – Leninistisk litteratur
Kunstabøger
Digte
Børnebøger

CD-er
LP-er og singleplader
Kunstplakater
Politiske plakater

Lille udvalg i:
Børneplakater
Sokker og sjaler
Og loppefund

Vi leverer i julemåneden over hele landet ved forudbetaling inklusive fragt.

Mobil Pay kan benyttes: 5332 5783, mrk. Bogcaféen.

Bogcaféen er åben alle hverdage: Tirsdag og lørdag fra kl. 11 til 14 og mandag, onsdag og fredag kl. 14 til 17.30

SÆRTILBUD
på årets julegaveide
Bertolt Brecht:
Svendborgdigte

Tilbud 250 kr
Normalpris 288 kr.
Bestil evt. til forsendelse.
Se tilbud.

BOGCAFÉEN

Jeg vil gerne tegne abonnement på **KOMMUNIST**

- 1/1 år (325 kr.)
 1/2 år (175 kr.)
 Unge under uddannelse: 50 kr. for et halvt år

Jeg vil gerne være medlem af Kommunistisk Parti i Danmark

Navn: _____

Adresse: _____

Postnr./by: _____

Sendes til: Kommunistisk Parti i Danmark, Frederikssundsvej 82 st., 2400 Kbh. NV
E-mail: kommunist@kommunisterne.dk – Hjemmeside: www.kommunisterne.dk

KOMMUNISTISK PARTI
I DANMARK

TAK!

■ Årets indsamling til Bladet *KOMMUNIST* er afsluttet med et beløb meget tæt på målet 425.000 kr.

Redaktionen og Kommunistisk Parti i Danmark takker de mange bidragsydere og faglige forsamlinger og klubber, der har sikret bladets udgivelse det kommende år. Vi udtrykker en særlig tak til partiets afdelinger og indsamlere, der har lagt et stort arbejde i at sikre resultatet.

Topscoren i indsamlingen blev 1. Amagerland afdeling med 153,7% af deres mål, 2. Indre By afdeling med 130,2%

og 3. Amager afdeling med 123,7%. Det største samlede beløb blev indsamlet af Nord Vest afdeling, der med lidt over 100% indsamlede 78.410 kroner. Tak alle sammen.

Listerne

Indsamlingskontoret mangler endnu en række indsamlings-

lister, som traditionen tro nok indeholder de sidste bidrag. Vi erindrer om, at listerne skal være indleveret til indsamlingskontoret senest den 31. december 2017.

Da november måneds bladfond indgik i indsamlingen, bringes der ikke en oversigt for denne måned.

Vigtigt! Til vore abonnenter

■ Fra den 1. januar 2018 kan man ikke længere betale med et indbetalingskort på posthuset. Vi opfordrer derfor alle abonnenter til at anvende en elektronisk betalingsform, nemlig Netbank – som er gratis at anvende.

Har du ikke adgang til Netbank, skal du tage dette brev med i banken for at få banken til at overføre beløbet.

Banken skal bruge disse oplysninger for at overføre pengene:
Kontonummer: 5322 0311328

Bankmedarbejderen har også brug for at vide, om det er halvårligt eller et helårligt abonnement, der skal betales for:

Abonnement studerende:

50 kr. pr. halvår

Abonnement halvårligt: 175 kr.

Abonnement årligt: 325 kr.

Modtager:

Kommunistisk Parti i Danmark

Frederikssundsvej 82, st.

2400 København NV

Verdens unge mødtes i Sochi

Af Louise Pedersen,
Ungkommunisterne

■ I år blev den 19. verdensungdomsfestival afholdt i Sochi i Rusland. Valget faldt på Rusland, da det netop i år er 100-året for den russiske revolution, som festivalen var en markering af. Mere end 20.000 unge fra hele verden deltog i festivalen, og den danske delegation var den største i årtier; 55 unge deltog fra hele landet.

Ungdommens politiske kampe

Festivalen var en fantastisk stor opsætning i OL-området i Sochi, der strakte sig flere kilometer fra ende til anden. Store dele af festivalen var af de russiske arrangører prioriteret til fremvisning af ny teknologi, sport og kultur, og et stort område var reserveret til det politiske program. Her kørte der fra morgen til aften politisk program med mange spor, der alle lå inden for det aktuelle dagstema; fx Afrika.

Her var der repræsentanter fra hele verden som fortalte om deres aktuelle antiimperialistiske kampe såvel som kampe inden for klima, antiracisme og diskrimination, kampen for socialisme, kampen mod NATO og EU, kvindekamp og faglig kamp. Desværre druk-

Ungkommunisterne deltog aktivt på flere politiske møder på Verdensungdomsfestivalen. I baggrunden af billedet ses sloganet for festivalen, der på dansk er oversat til "Vi bekæmper imperialismen! For fred, solidaritet og social retfærdighed! Stolte over vores fortid skaber vi fremtiden!" Fra Danmark deltog i alt 55 unge

nede det politiske program lidt i det stort opslåede sport- og kulturprogram, og det blev da også tydeligt, at de russiske arrangører havde lavet deres egne prioriteringer, som ikke stemte overens med WFDY's planer for festivalen. Dette bliver uden tvivl et hedt emne i de efterfølgende evalueringer i WFDY-regi.

Antiimperialistisk kamp for Vestsahara

I Danmark har der hele det

forgangne år kørt en kampagne med fokus på Vestsahara som mobilisering til festivalen. Vestsahara er et afrikansk land, som siden midten af 70'erne har været besat af Marokko. Landet har stadig kolonistatus som det sidste land i Afrika og marokkanerne har opført en 2700 km lang mineret mur, der deler landet i befriede og besatte områder. Befrielsehæren Polisario har i årevis ført oprørskamp mod besættelsesmagten.

På festivalen deltog Polisarios ungdomsorganisation, Uesario. Den danske delegation arrangerede på festivalen et møde med repræsentanter for Uesario, hvor vi kunne udveksle erfaringer og planer for kampen for et frit Vestsahara.

Repræsentanterne for saharawierne fortalte om forholdene i Vestsahara og om den afmagt, som de unge i flygtningelejrene føler. De beskrev, at en af de væsentlig-

ste ting, vi som danskere kan gøre, er at skabe opmærksomhed om Vestsahara og få spørgsmålet på den internationale dagsorden. Saharawierne føler sig glemt og overset, og der er behov for et internationalt pres på Marokko, hvis tingene skal udvikle sig positivt og ikke ende i borgerkrig.

I den danske delegation valgte vi hele ugen at have fokus på Vestsahara. Vi havde fået trykt flyers om Vestsahara på engelsk, russisk og spansk, ligesom vi havde trykt foldere for saharawierne og medbragt dem til Rusland. Vi havde bannere med opbakning til den saharawiske sag, som vi markerede os med til debatter, og vi lavede generelt oplysningsarbejde på hele festivalen. Repræsentanterne for Uesario var meget glade for vor støtte og indsats, og det blev tydeligt, at konkret solidaritetsarbejde gør en forskel.

Der blev dog også afholdt møder med andre unge, blandt andet mødtes aktivister fra den danske delegation med PFLP's ungdom til et bilateralt møde. Her blev udvekslet erfaringer de unge kammerater imellem og diskuteret taktik for solidaritetsarbejdet med Palæstina i Danmark.

**Fik du god eller
ny viden af at læse
KOMMUNIST?**

Vil du dele den viden med
andre?

– Del artikler fra *KOMMUNIST* på Facebook.

Gå ind på bladets hjemmeside: www.kommunist.dk

– Støt bladet med et bidrag:
konto 5322 0311328
eller mobilpay 53 32 57 83,
mærket *KOMMUNIST*.

Katastrofen i Yemen

Den hårde arv efter europæisk kolonialisme

Af Elin Søborg

■ Yemen er et af de arabiske lande, der trods en utrolig fattigdom, en befolkning der lever under kummerlige forhold og en tilsyneladende uendelig krig, sjældent er i medierne. Det skulle da lige være, når UNICEF indimellem forsøger at appellere til resten af verden om nødhjælp og viser kvinder og børn i ruinerne af sønderbombede huse.

Men hvordan er det i næsten umærkelighed kommet hertil? Hvordan er landet på den arabiske halvøes sydvestlige kyst havnet i denne situation?

Efter 1. verdenskrig

Yemen var indtil slutningen af Første Verdenskrig i 1918 en del af det Osmanniske Rige. Herefter fulgte en periode med en form for selvstændighed for Nordyemen (Kongedømmet Yemen), mens Sydyemen var britisk kronkoloni, da havnebyen Adens placering ved den snævre indsejling til det Røde Hav gjorde den til et oplagt mål for europæisk kolonisering.

Op igennem 1950'erne var der gentagne oprør mod briterne, der i begyndelsen af 60'erne blandede sig ivrigt i de interne kampe i hele regionen støttet af Saudi Arabien og Jordan mod oprørere støttet af Egypten.

Frihedsbevægelsen NLF (National Liberation Front) var allieret med Egypten i kampen mod briterne både

i nord og syd, men FLOSY (Front for the Liberation of Occupied South Yemen) går ind i kampen mod både briterne og NLF. I 1967 forlader briterne området godt 1 år før planlagt, og Folkerepublikken Sydyemen bliver selvstændig.

Genforening og borgerkrig

I 1970 tager NLF's marxistiske fløj magten, og Sydyemen bliver til Den Demokratiske Folkerepublik Yemen og får tætte bånd til Kina, Cuba og Sovjetunionen. Op igennem 70'erne er der kampe med Nordyemen, der oplever flere kup, og hvor Saleh bliver valgt til præsident i 1978.

I slutningen af 80'erne bryder Folkerepublikken sammen ligesom Østblokken, og i 1990 genforenes Nord og Syd. Aftalen er, at præsidentposten skal alternere mellem Nord og Syd, og Saleh bliver den første præsident i det genforenede Yemen. Ved parlamentsvalget i 1993 får hans parti sammen med et religiøst støtteparti mere end 2/3 af sæderne i parlamentet. Borgerkrigen mellem Nord og Syd starter i 1994.

I klemme mellem stormagter

I 2004 starter Houthi-klanen fra Nord et oprør, og i perioden indtil 2010 er der 6 oprør, som Iran hævdes at støtte, mens Saudi Arabien støtter regeringen. Samtidig har Al-Qaida fundet gode forhold for at lægge baser i

Yemen, så fra 2009 er USA og Storbritannien aktivt med i kampen mod dem. USA står bl.a. for en lang række droneangreb i Yemen på en række Al-Qaida medlemmer.

Under "det arabiske forår" i 2011 er der igen uroligheder i Yemen, og Saleh bliver såret ved et attentat og flygter til Saudi Arabien.

Den seneste konflikt starter i 2014, hvor Houthi-oprørsgruppen tager kontrol med hovedstaden Sana'a i september, hvorefter der indgås en fredsaf tale. I begyndelsen af 2015 er der igen kampe mellem Houthierne og både regeringen og Al-Qaida, og i slutningen af januar opgiver præsident Hadi og hans ministre magten.

Underlagt IMF og Verdensbanken

I marts 2015 indleder Saudi Arabien sammen med Egypten, Marokko, Jordan, Sudan, Kuwait, De Forenede Arabiske Emirater, Qatar og Bahrain en tæppebombning af især det centrale Yemen, hvor hovedstaden Sana'a ligger, mens Egypten, Pakistan, Jordan og Sudan gør sig parat til en landoffensiv. USA støtter Saudi Arabien, men vil ikke gå direkte militært ind i konflikten.

Bombningerne af den tæt befolkede hovedstad sker med jævne mellemrum, og situationen er gået i hårdknude med en befolkning, der plages af mangel på mad og vand og

af sygdoms epidemier i et mangelfuldt sundhedssystem. Økonomien er brudt sammen for mange år siden, og Yemen, der er et af verdens allerfattigste lande, har siden 1997 været underlagt Verdensbankens og IMF's struktur- og uddannelsesprogram med dets følger for uddannelse og sundhed især for de underprivilegerede.

Krybben er tom

Landet er helt beroende på hjælp fra udlandet og det, de mange yemenitiske emigranter kan sende hjem. Af råstoffer har man lidt petroleum, fisk og marmor og meget små mængder af kul, guld, bly, nikkel og kobber. Og på landbrugsområdet breder dyrkningen af kaffé sig på bekostning af bomuld, frugt og grønsager, der tidligere kunne dyrkes i det sydvestlige højland.

Det er svært at se, hvad kampen egentlig står om i Yemen, men det er ikke svært at se, hvorfor det internationale samfund (læs: imperialismen) er så lidt interesseret. Der er ikke råstoffer eller specielle geopolitiske gevinster at hente, bortset fra Saudi Arabiens erklærede ønske om at holde Irans indflydelse væk fra området.

Med de alvorlige kolera- og malaria-epidemier og Saudi Arabiens blokade af al nødhjælp er der brug for mere end private midler til fødevarerhjelpe.